SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 38, П'ЯТНИЦЯ, 23 ВЕРЕСНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 38, FRIDAY, SEPTEMBER 23, 2011 $1.00

У Бібліотеці Конґресу США відзначено 20-річчя незалежної України

ВАШІНҐТОН. – У приміщенні Бібліотеки Конґресу США, яка є не лише найвеличнішим храмом науки і культури, однією з провідних культурних установ світу, а й також найпрестижнішим протокольним майданчиком американської столиці, 15 вересня відбулося прийняття з нагоди 20-ої річниці Незалежности України.

Урочиста подія розпочалася виконанням державних гимнів України та США, після чого з вітальним словом до гостей звернувся Надзвичайний і Повноважний Посол України Олександер Моцик.

У своїй промові керівник дипломатичної установи заявив, що Україна невпинно розбудовує свою державність в напрямку европейської інтеґрації, і зокрема згадав про добровільну відмову України від третього найбільшого ядерного арсеналу в світі, активну участь України в миротворчих місіях.

Серед інших ключових зовнішньополітичних пріоритетів України Посол відзначив стратегічне партнерство з США та подякував американській державі за підтримку України.

Посол також висловив вдячність українській діяспорі США за її внесок у розвиток українсько-американських взаємин, становлення і розбудову України як сильної, незалежної, демократичної держави.

Посол О. Моцик надав слово секретареві Федерального округу Колюмбія Сінтії Брок-Сміт, яка від імени посадника столиці привітала українців зі святом, а також оголосила про прийняте мерією міста Вашінґтон рішення визначити 1 грудня Днем України у Вашінґтоні. Як відомо, 1 грудня 1991 року під

(Закінчення на стор. 11)

Відкритий лист УККА до Президента України

Нижче вміщено відкритий лист УККА до В. Януковича, підготовлений до оприлюднення під час акції протесту 21 вересня в Ню-Йорку.

Шановний пане Президенте!

У вересні 2010 року Український Конґресовий Комітет Америки (УККА), який представляє понад 1 млн. американців українського походження, звернувся з листом до Вас вказуючи на наше стурбовання ситуацією в Україні. До сьогодні дуже мало з питань, порушених у листі, були розглянуті урядом України, а ситуація щодо прав людини та національних прав в Україні тільки погіршилася, про що свідчить не тільки арешт і суд над колишнім прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко і колишнім міністром внутрішніх справ України Юрієм Луценком, а також інші політичні переслідування в країні.

Як писав Левко Лук'яненко, „ідея національної свободи настільки потужна і велика, благородна і висока, що за неї гинули в усі віки". Десятиліттями антиукраїнська радянська пропаґанда спотворювала історію України, намагаючись витерти з сторінок нашої історії саме цю велику ідею, а з нею наших українських героїв. Сьогодні дії уряду продовжують таку саму антиукраїнську політику: далі ведуться намагання переписування історії України, спрямовані на знищення української національної ідентичности, заперечування Голодомору як акту геноциду проти українського народу, закрито Музей Української Народної Республіки та офіційно скасовано звання Героя України, надане Степанові Бандері та Романові Шухевичу.

(Закінчення на стор. 2)

В Києві відбувся Форум української молоді діяспори

КИЇВ. – Від 22 до 30 серпня відбувався перший в історії незалежної України Форум української молоді діяспори „Київ-2011", який зібрав 50 молодіжних провідників з 30 країн світу. Організаторами його були Конференція українських молодечих організацій (КУМО) Світовий Конґрес Українців (СКУ) та Всеукраїнська громадська організація „Молодий народний рух".

Офіційне відкриття форуму відбулося 23 серпня в Київському міському будинку вчителя під час конференції „Молодь діяспори – майбутнє закордонного українства". Конференцію привітали Верховний Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук), президент СКУ Євген Чолій, колишній президент СКУ Аскольд Лозинський, перший заступник президента СКУ, голова Европейського Конґресу Українців Ярослава Гортяні, голова Комітету з европейської інтеґрації Верховної Ради України Борис Тарасюк, відомий економіст і громадський діяч Богдан Гаврилишин та новообраний голова Української Всесвітньої Координаційної Ради Михайло Ратушний.

Учасники Форуму української молоді діяспори „Київ-2011" біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в Києві.
Фото: СКУ

Під час конференції йшлося про те, що завданням української молоді діяспори є не лише зберегти культурну спадщину і ментальність українства для майбутніх поколінь, але й сприяти розвиткові зв'язків діяспори, консолідувати зусилля молоді для об'єднання української діяспори та сприяти становленню незалежної, демократичної, правової Української держави.

Учасники форуму звернулися до молодіжних громадських організацій в Україні з ініціятивою про налагодження контактів та залучення української молоді діяспори до освітніх, виховних, культурних та наукових програм і проєктів в Україні.

Важливим фактом стало святкування 20-ої річниці незалежности України, яке українська молодь уявляла без нарядів міліції та спецслужб, котрі цього року перекрили вулиці Києва. Ці події, а також політичні переслідування в Україні викликали обурення серед учасників форуму, про що вони чітко заявили в резолюції Форуму:

„Для молоді діяспори є дуже важливим, щоб Україна була демократичною і головне – право-

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Верховна Рада ухвалила закон про протидію торгівлі людьми

КИЇВ. — Верховна Рада 20 вересня ухвалила Закон України „Про протидію торгівлі людьми". За документ проголосували 290 з 378 зареєстрованих народних депутатів. У законі визначено основні напрями здійснення державної політики, спрямованої на протидію торгівлі людьми; повноваження органів виконавчої влади під час здійснення заходів з протидії такій торгівлі; механізми запобігання торгівлі людьми, боротьби з нею, надання допомоги та захисту постраждалим особам. Також закон визначає права постраждалих від торгівлі людьми осіб, які звернулися за допомогою, та засади міжнародного співробітництва у сфері протидії торгівлі людьми. Закон також передбачає посилення відповідальности за правопорушення, пов'язані з торгівлею людьми. *(Радіо „Свобода")*

Афганці та чорнобильці протестують проти скасування пільг

КИЇВ. — Більше як 1,000 осіб 20 вересня протестували біля стін Верховної Ради проти скасування пільг 16 категоріям українських громадян. За повідомленням інформаґенції „Інтерфакс-Україна", перед будівлею українського парляменту зібралися люди з різних реґіонів України, зокрема Донецької, Черкаської та Рівненської областей, а також з Кривого Рогу. Вони тримали плякати „Руки геть від чорнобильського закону!", „Правовому свавіллю – стоп!", „Ми проти скасування соціяльних пільг і виплат". За повідомленням аґенції, багато з присутніх були одягнені у камуфляжну форму – переважно це воїни-інтернаціоналісти, що воювали в Афганістані, а також учасники ліквідації аварії на Чорнобильській атомній електростанції. Одного з представників протестувальників, члена „Союзу чорнобильців", запросили на переговори до парляменту. *(Радіо „Свобода")*

Верховна Рада зменшує чисельність Збройних сил України

КИЇВ. — Верховна Рада зменшує чисельність Збройних сил України. Наступного року у війську служитиме на 8,000 осіб менше. За відповідний законопроєкт, який ініціював Президент Віктор Янукович, 20 вересня проголосували 256 депутатів. Тож до кінця наступного року у Збройних силах залишаться служити майже 185 тис. осіб. Утім, профільний комітет не підтримав законопроєкт та рекомендував відіслати його на доопрацювання. *(„5-канал")*

Верховна Рада розгляне можливість звільнення Ю. Тимошенко і Ю. Луценка

КИЇВ. — Верховна Рада України ухвалить оптимальне рішення, яке дозволить випустити з слідчого ізолятора і позбавити кримінальної відповідальности колишнього прем'єр-міністра Юлію Тимошенко і колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. Про це 19 вересня заявив народний депутат з фракції Бльоку Володимира Литвина в парляменті Олег Зарубінський, коментуючи рішення Печерського суду Києва, який того ж дня залишив ексміністра Ю. Луценка під вартою, незважаючи на погіршення стану його здоров'я. „Сьогодні на погоджувальній раді фракції багато питань було пов'язано з перебуванням Ю. Луценка і Ю. Тимошенко під вартою. І наскільки я знаю, внесено цілу низку законопроєктів щодо змін, щоб прибрати статті, за якими проходять політики. Всі законопроєкти зараз в комітеті, який запропонує народним депутатам формулу, як міняти законодавство. Що це буде – подивимося, треба почекати і розглянути всі варіянти", – наголосив О. Зарубінський. Нагадаємо, раніше захист і соратники Ю. Луценка неодноразово заявляли про погіршення здоров'я ексміністра, посилаючись на діягнозу лікарів, яка підтвердила цироз печінки у Луценка. Печерський суд Києва 19 вересня відмовився відпустити Ю. Луценка з-під варти. Відповідне рішення зачитав суддя Сергій Вовк, зазначивши, що заяви про те, що екс-міністер не може впливати на хід розгляду справи і перешкоджати встановленню істини, не є фактами. Що стосується арґументів про стан здоров'я Ю. Луценка, С. Вовк наголосив, що відповідальність за здоров'я людей, взятих під варту, покладається на керівництво в'язниці. *(„День")*

Форум видавців відбувся у Львові

ЛЬВІВ. — 15-18 вересня у Львові працював Форум видавців. Під час офіційної пресконференції президент Громадського об'єднання „Форум видавців у Львові" Олександра Коваль зазначила: „Ми зробили все, що могли, щоб цей захід зростав щороку. І ось він знов розрісся, його учасників цього року рекордна кількість – близько 800 з 30 країн". Організатори щорічного форуму видавців у Львові висловили задоволення тим, як „головна культурна подія країни" відбулась цього разу. Останній день форуму 18 вересня зібрав сотні бажаючих поспілкуватися з письменниками і поетами. Літературні маратони, які тривали на різних творчих майданчиках, розташованих в історичних будівлях і популярних кав'ярнях старого Львова, завершились зустріччю з письменником Василем Шклярем, який кинув виклик офіційній системі присудження Шевченківської премії. В Україні вже продано понад 100 тис. книжок цього автора. *(„День", Бі-Бі-Сі)*

Марш вишиванок відбувся у Києві

КИЇВ. — Близько 200 осіб у національному вбранні 18 вересня пройшли від Золотих воріт до Майдану Незалежности. Акція не була політичною, сказали організатори.Вони хотіли вкотре привернути увагу до українського одягу. „Вишиванка – це модно", – заявили учасники вишиванкового маршу. Студенти одягають вишиванку в університет, коли хочуть отримати п'ятірку. Мовляв, хисту додає енерґетика людини, яка створювала візерунок. На вишиванкову ходу навіть всією родиною виходять. Вишиванки можна побачити не лише в Україні. Прихильники цього вбрання популяризують сорочки по всьому світу. Алевтина Козачок, приміром, вишиванку одягла цьогоріч у День Незалежности України у Барсельоні. У столиці вишиванковий марш відбувся вже увосьме. *(„День")*

Затримано працівників міліції за торгівлю зброєю

ХАРКІВ. — Чотирьох працівників міліції за торгівлю зброєю затримала прокуратура Харківської области. Їх спіймали на гарячому, коли ті намагалися продати три табельних пістолети. Серед затриманих – начальник одного з районних відділів міліції Харкова. Він незаконно списав 23 одиниці зброї, а його підлеглий – технік з озброєння – виносив пістолети з районного відділу начебто для ремонту і продавав своїм же колеґам. 11 працівників міліції, які купували зброю, вже звільнені з органів внутрішніх справ. За фактом злочину порушено кримінальну справу, ведеться слідство, на місці злочину працює спеціяльна комісія Міністерства внутрішніх справ України. *(„5-канал")*

Львів готується до урочистої академії

ЛЬВІВ. — У обласній державній адміністрації 19 вересня відбулася нарада з підготування урочистої академії з нагоди 155-ої річниці від дня народження Івана Франка, призначеної на 20 вересня. Під час наради детально обговорено концепцію та сценарій концертної програми, питання оформлення фасаду та сцени Львівського національного академічного театру опери та балету ім. Соломії Крушельницької. 27 серпня представники місцевої та обласної влади, громадські діячі, науковці, письменники вшанували І. Франка, поклавши квіти до пам'ятника письменникові. Відбулося літературно-мистецьке свято „Прийдімо до Франка" у Літературно-меморіяльному музеєві І. Франка у Львові. *(„День")*

В Україні скасували зимовий час

КИЇВ. – Депутати Верховної Ради 20 вересня скасували перехід на зимовий час в Україні. Проєкт представника фракції Партії Реґіонів Олега Надоши підтримали 266 парляментарів. Перехід на сезонний час в Україні був запроваджений для ефективнішого використання світлового дня та економії енерґоресурсів. Але, як переконував біолог Євген Дикий, переведення годинника в будьякий бік збиває біоритми людини, які були налаштовані на певний добовий ритм. Цього року від переходу на зимовий час відмовилися Росія, Білорусь і Грузія. Водночас більшість країн Европи зберігає перехід на зимовий час *(Бі-Бі-Сі)*

Засудили за хабарництво

КИЇВ.– Оболонський районний суд 20 вересня засудив колишнього голову Львівського апеляційного адміністративного суду Ігоря Зварича до 10 років позбавлення волі за хабарництво. Екссуддя В'ячеслав Любашевський, який передавав І. Зваричеві гроші, засуджений на п'ять років позбавлення волі з конфіскацією майна. *(„Інтерфакс-Україна")*

Відкритий лист...

(Закінчення зі стор. 1)

Ми не втрачаємо надії, що Ви зрозумієте помилковість Ваших сьогоднішніх позицій, та приймете тягар чесної служби нашому народові в Україні і поза нею, та конкретними діями проявите зміну у Вашому політичному курсі в сторону конструктивних дій щодо міжнародних стандартів людських та національних прав та у гуманітарних, правових, та економічних площинах.

Українофобні міністри, котрі не шанують українських вартостей, не мають права залишатися в уряді і продовжувати дії проти українського народу та української держави.

Росія – це сусід України, з яким у нас довга історія поневолення і переслідування. Знаємо, що з сусідами треба жити в згоді, але одночасно не забувати своєї історії, яку, такі як Дмитро Табачник, стараються по-радянському витерти.

Сьогодні ми підтверджуємо нашу позицію і підкреслюємо, що ми продовжуємо твердо стояти на наших принципах. Як говорилось унашому попередньому листі, ми готові зустрітися з Вами та іншими посадовими особами уряду для конструктивного діялогу, але лише тоді, коли побачимо в усіх галузях українського уряду дотримання демократичних принципів та Вашу щиру турботу про українську націю і її численні проблеми. Рівночасно, УККА свідомий, що уряд України розпочав процес виконання своїх зобов'язань перед урядом США, сплативши початкові кошти на побудову у Вашінґтоні пам'ятника жертвам українського Голодоморугеноциду.

Пане Президенте, українська громада в США завжди працюватиме для того, щоб Україна стала заможною, демократичною рівноправною державою в сім'ї европейськоатлантичних держав. Щоб ця мета була досягнута, за Вами стоїть вирішення внутрішніх питань, що стосуються демократичних процесів та утвердження верховенства права, які остаточно ґарантуватимуть дальше існування України в єдиній і вільній Европі. Ми сподіваємося, що Ви звернете на це увагу, щоб разом ми будували Україну, яка продовжуватиме свій европейський шлях.

УККА як і раніше, залишається не тільки повністю відданим справі, щоб Україна стала рівноправним партнером ґльобальної сім'ї суверенних держав, але ще важливіше, незмінно стає на захист інтересів Українського народу і продовжуватиме це робити далі, задля процвітання і добробуту нашої Батьківщини, її Держави і всього Українського народу.

Слава Україні!

Перебування Віктора Януковича у Ню-Йорку супроводжувалося протестами українців

НЮ-ЙОРК. – До США з короткочасною робочою візитою 19 вересня прибув Президент України Віктор Янукович. Мета поїздки – участь у загальних дебатах у штаб-квартирі ООН, де відкрилася 66-та сесія Генеральної асамблеї.

У програмі перебування В. Януковича, крім промови на пленарному засіданні Генеральної асамблеї ООН, передбачена участь у спеціялізованих обговореннях проблем профілактики й боротьби з інфекційними захворюваннями та з питань ядерної безпеки.

За традицією, сесія Генеральної асамблеї збирає провідників переважної більшости 193 країн-членів ООН, а в кулуарах, теж за традицією, відбуваються двосторонні неформальні зустрічі й переговори. Зокрема українські дипломати сподіваються на зустріч В. Януковича з Президентом США Бараком Обамою.

Професор Гарвардського університету Маршал Ґолдман, відомий спеціяліст із економіки країн колишнього СРСР, взаємини між США і Україною оцінив як вельми позитивні.

На запитання, чому Вашінґтон, на відміну від Европейського союзу, досить стримано реаґує на судовий процес і ув'язнення Юлії Тимошенко, М. Ґолдман сказав, що нині, з огляду на економічну кризу, справи країн колишнього СРСР назагал відійшли на другий плян інтересів Сполучених Штатів.

Однак, справи України, як виглядає, залишаються на першому пляні зацікавлень американських українців, які запланували акцію протесту з нагоди візити В. Януковича. Його виступ на форумі Генеральної асамблеї ООН було призначено 21 вересня на 3:30 год. дня, а на 6:00 годину було заплановане проведення української демонстрації.

Президент України Віктор Янукович і Президент США Барак Обама вітаються (в центрі) 20 вересня на Генеральній сесії ООН в Ню-Йорку.
Фото: Прес-служба Президента України

Акцію протесту організовує Український Конґресовий Комітет Америки. Перефразовуючи американське прислів'я, надто мало любови втрачено там, де її від самого початку майже не було між нинішнім Президентом і українцями Америки.

Демонстранти планували пройти від Постійного представництва України при ООН до Генерального консульства України в Ню-Йорку, протестуючи проти згортання демократії в Україні. *(Радіо „Свобода")*

Україна сподівається на нові газові угоди

КИЇВ. – Прем'єр-міністер України Микола Азаров заявив 20 вересня, що Київ готовий до компромісів задля укладення нових газових контрактів із Росією, і що ці компроміси будуть запропоновані під час візити Президента Віктора Януковича 24 вересня до Москви.

„Це рішення буде компромісним. Воно, певною мірою, не буде влаштовувати ані російську, ані українську сторону, тому треба буде поступитися", – сказав М. Азаров.

Впродовж вересня висловлювання представників української влади щодо чинних газових контрактів з Росією, підписаних у січні 2009 року за прем'єрства Юлії Тимошенко, були досить жорсткими, починаючи від заяви про те, що Київ готовий оскаржувати ці угоди у міжнародному суді. Заяви Кремля у відповідь були не менш жорсткими. Проте впродовж останнього тижня тон дискусії став дещо м'якшим.

Представники опозиції, коментуючи таку зміну у настроях, припускають, що результатом позапланової візити В. Януковича до Москви можуть стати домовленості, схожі на так звані „Харківські угоди", згідно з якими Київ отримав знижку у ціні на газ в обмін на подовження базування російської фльоти у Севастополі. Член парляментського комітету з питань енерґетики Олександер Гудима назвав їх „Харківськими угодами-2": „Росія не приймає компромісів, вона приймає капітуляцію, до якої вона схиляла Україну вже довгий час. Умови тієї капітуляції – контроля над українською газотранспортною системою".

Володимир Омельченко з Центру Разумкова сказав: „Ціна природного газу є тією мотузкою, якою Росія хоче прив'язати Україну до зони своїх геополітичних інтересів".

Анастасія Зануда, Бі-Бі-Сі

Хроніка перебування Президента України В. Януковича у Ню-Йорку

20 вересня

Депутат Верховної Ради від „Нашої України-Народної самооборони" Володимир Ар'єв повідомив, що представники Посольства України в США зверталися до провідників української діяспори з проханням не проводити акції протесту і пропонували організувати зустріч з Віктором Януковичем. Їм відповіли, що рік тому представники української діяспори передавали В. Януковичеві вимоги щодо питання української демократії, але жодна з вимог не була виконана. *(„Українську правда")*

В. Янукович прибув до штабквартири ООН і взяв участь у Засіданні високого рівня щодо Лібії (друга зустріч групи „Друзі нової Лібії").

В. Янукович мав коротку зустріч з Президентом США Бараком Обамою. Було обговорено підготування до зустрічі з питань ядерної безпеки, що відбудеться в березні 2012 року в Сеулі.

В. Янукович дав інтерв'ю агенції „Асошіейтед прес". Інтерв'ю провів відомий журналіст Стівен Герст. Мова йшла про українсько-російські взаємини, евроінтеґраційний поступ України, судову справу Юлії Тимошенко.

В. Янукович виступив на засіданні високого рівня Генеральної асамблеї ООН з профілактики неінфекційних захворювань та боротьби з ними. Він назвав пріортетами держави реформу системи охорони здоров'я, боротьбу з тютюнопалінням, відзначив успіх політики, спрямованої на боротьбу з травматизмом на дорогах.

21 вересня

Відбулася зустріч В. Януковича з виконавчим головою Всесвітнього економічного форуму Клавсом Швабом. Вони обговорили поточний стан взаємин та шляхи розбудови подальшого співробітництва між Україною та Всесвітнім економічним форумом.

В. Янукович мав зустріч із Генеральним секретарем НАТО Андерсом Фоґ Расмусеном. Під час зустрічі сторони обговорили питання міжнародної безпеки, а також питання внутрішньої політики України. А. Фоґ Расмусен запросив Україну взяти участь у наступному саміті НАТО, який відбудеться у Чикаго у травні 2012 року. *(Прес-служба Президента України В. Януковича)*

Від редакції. Докладні інформації про події в Ню-Йорку 21 вересня будуть вміщені у наступному числі „Свободи".

Як у школах Росії створюють з України образ ворога

14 вересня в газеті „День" історик Сергій Рудюк опублікував статтю „Підручники історії Росії формують українофобію у свідомості учнівської та студентської молоді Російської Федерації", у якій зокрема сказано: „1 вересня мільйони учнів та студентів Російської Федерації прийшли у навчальні заклади і розгорнули свої підручники, зокрема з історії Росії. У них вони знайшли відомості не тільки про минуле народів, що проживають в межах Росії, але й про історію своїх сусідів, які нині живуть в незалежних державах. Ці відомості залишаться в пам'яті читачів назавжди, бо підручник – це один із небагатьох засобів масової інформації, який „працює" на десятиліття".

Який же образ українського народу та його держави формують у свідомості багатонаціональної учнівської та студентської молоді Російської Федерації підручники історії, схвалені федеральним міністерством освіти? С. Рудик налічив 52 фальшування фактів історії, зокрема про походження росіян, назву Украни як „окраїни" Росії, релігійну та етнічну „спільність" російського та українського народів.

Стверджується, що діяльність російських правителів Петра I і Катерини II захистила український народ від економічного гноблення з боку козацької старшини. Проголошення у 1918 році незалежности Украіни „не відповідало інтересам" українського народу і „не мало всенародної підтримки". Війна у 1918-1920 роках завершилася перемогою Радянської влади над зрадниками українського народу – націоналістами". Червона армія у 1918-1920 роках „визволила" Україну. Голодомор 1933 року „не був геноцидом" українського народу, бо в Україні голодували не тільки українські селяни, але й представники національних меншин".

Також написано, що населення України „„масово" вступало в ряди радянських партизанів й підпільників, а українські націоналісти „перебували на службі німецьких окупантів". Провідники Організації Українських Націоналістів, зокрема Степан Бандера, Андрій Мельник, Роман Шухевич „були аґентами німецької розвідки". Українська Повстанська Армія була створена „за допомогою німецької окупаційної влади" і „не воювала проти німецьких окупантів". Вояки УПА – це „бандити, кримінальні злочинці", які після 1945 року з корисливих мотивів „стали на службу до американської та англійської розвідок". Незалежна Україна – це „неприродне державне утворення, приречене на швидку загибель".

С. Рудюк пише: „У цивілізованих країнах вирішенням проблемних питань взаємин з сусідніми державами займаються передусім зовнішньополітичні відомства цих країн. Вони пильно відслідковують шкідливі дії чужоземних держав, повідомляють про них вище керівництво своєї країни і, за його дорученням, здійснюють заходи дипломатичного характеру з метою невтралізації загроз у зовнішньополітичній сфері. На жаль, працівники Міністерства закордонних справ України не цікавляться змістом підручників історії Росії і безпардонним шельмуванням у них українців та Української держави на шкоду міжнародному образові нашої держави. Не пригадую, щоб за 20 років незалежності України керівництво Росії отримало б від МЗС України бодай одну ноту протесту проти антиукраїнського змісту підручників історії Росії".

АМЕРИКА І СВІТ

Росія не поступиться ціною на газ для України

МОСКВА. — Ціна на газ для України є „розумною і обґрунтованою", і про поступки не може бути й мови. Про це 21 вересня заявив віце-речник Держдуми Росії, президент Російського газового товариства Валерій Язєв. „Я переконаний, що ми маємо обстоювати свої інтереси і свою позицію, і можемо скрізь довести, що вона розумна і обґрунтована, справедлива, в першу чергу для російського народу", – підкреслив він. В. Язєв пояснив, що поступки у ціні на газ для України спричинять зниження прибутку „Ґазпрому" і, як вислід, податків до прибуткової частини бюджету. „Є небажання України платити справедливу ціну за газ. Ми вважаємо, що у нас довготерміновий контракт до 2019 року, і його потрібно виконувати і за формулою ціни, і за мінімально відібраними обсягами", – сказав він. В. Язєв нагадав, що позиція Росії з приводу умов зниження ціни газу для України була чітко озвучена. „Ми нижчі ціни, відступаючи у чомусь від економічної обґрунтованости, даємо тільки тим державам, які інтеґровані з нами у Митному союзі. Ми пропонуємо варіянт інтеґрації наших газових компаній або входження до наших інтеґраційних угрупувань. Україна має відповідати – м'яч на її боці", – підкреслив він. *(„Українська правда")*

Україна має позбутися залежности від Росії

ТБІЛІСІ, Грузія. — Один постачальник енерґоресурсів – це смерть для країни, тому Україна повинна позбутися залежности від енерґоресурсів. Таку думку 15 вересня висловив Президент Грузії Михайло Саакашвілі. „Україна зараз проходить дуже складний період, який Грузія вже пройшла. І на мій погляд, ви повинні позбавитися від залежности", – переконаний він. „Судіть самі. Коли в 2005 році Росія перервала постачання до Грузії газу і електрики, ми не знали, що робити. Тому, що 90 відс. енерґоресурсів йшло до нас з Росії. А зараз ми експортуємо електроенергію в Росію – знайшли внутрішні ресурси! Більше того, коли Росія закрила нам ринок (а 70 відс. експортного ринку Грузії становила Росія), багато хто навколо мене думали, що ми загинули. Зараз же Росія сама говорить – вона ж хоче вступити до СОТ! – повертайтеся на наш ринок!. У Росії це врахували. Незважаючи на війну, наші взаємини стали більш впорядкованими та робочими", – зазначив Президент Грузії. Він також упевнений, що Україні вдасться позбутися залежности від Росії. *(„Газета по-українськи")*

В Афганістані вбито екс-президента країни Рабані

КАБУЛ, Афганістан. — Нападник-смертник убив колишнього Президента Афганістану Бурганудіна Рабані, який вів мирні переговори з Талібаном. Вибух стався у пізніх годинах 20 вересня у резиденції екс-президента у Кабулі. За повідомленням поліції, бомбіст прибув до будинку Б. Рабані, аби обговорити мирний процес. Відтак він приступив до екс-президента, щоб з ним привітатися, і підірвав вибухівку, заховану в його турбані. У своїй заяві представники НАТО покладають відповідальність за атаку на двох бомбістів-смертників, кажучи, що вони удавали, що хочуть вести переговори про примирення. Крім Б. Рабані загинуло ще четверо осіб. Серйозні поранення отримав радник Президента Ґаміда Карзая, Масум Станекзай, який був присутнім на зустрічі. Б. Рабані очолював Високу раду миру Афганістану, яку створив Президент Г. Карзай для пошуків політичного покінчення з війною в країні. 21 вересня Г. Карзай мав зустріч у Ню-Йорку з Президентом Бараком Обамою. Виступаючи разом з американським Президентом, Г. Карзай засудив атаку, кажучи, що Б. Рабані віддав своє життя за Афганістан і за мир. Б. Обама заявив, що смерть колишнього Президента посилить рішучість США працювати з афганцями для досягнення миру. Крім того, 21 вересня керівник Об'єднаного комітету начальників штабів Збройних сил США Майк Мален кілька годин після вбивства. Б. Рабані заявив, що американські та афганські війська повинні адаптуватися до нової тактики талібів і бути готовими до неочікуваних нападів з їхньої сторони. Міністер оборони США Леон Панета заявив, що таліби нині використовують тактику вбивств через нездатність досягти успіху у бойових діях. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода")*

В. Ющенко удостоєний американської нагороди „Dole Leadership Prize"

ЛОРЕНС, Канзас. — Третій Президент України (2005-2010), провідник партії „Наша Україна" Віктор Ющенко 19 вересня виступив в Інституті політики сенатора Дола і отримав від інституту нагороду „Dole Leadership Prize". Такі нагороди присуджуються щорічно особам або групі осіб, чиє служіння державі надихає інших, повідомляє прес-служба партії „Наша Україна". Для нас велика честь надати премію „Dole Leadership Prize" людині, яка є великою культурною і революційної фігурою. В. Ющенко і Помаранчева революція запалили вогонь для народу України, і його перемога була орієнтиром для всіх посткомуністичних країн Східньої Европи ", – сказав під час вручення нагороди директор Інституту Дола Бил Лейсі. У своєму виступі третій Президент України висловив переконання, що Помаранчева революція в Україні ще не завершилася. „Зміни, які відбулися в суспільстві, у свідомості українців, – набагато більш проґресивні і глибокі, ніж ті зміни, які відбулися в системі української влади", – зазначив він. В. Ющенко впевнений, що Україна „подолає випробування і займе гідне місце серед провідних країн світу". Інститут політики Дола заснований колишнім сенатором США від штату Канзас і кандидатом в президенти Робертом Долом. Інститут був створений як позапартійний форум, присвячений державній службі, навчання провідництва, а також пропаґування ідеї, що політика – почесна професія. Інститут присуджує премію „Dole Leadership Prize" у вересні кожного року. Разом з нагородою лавреатові присуджується грошова премія в розмірі 25 тис. дол. *(„День")*

Палестина хоче повного членства в ООН

НЮ-ЙОРК. — Президент Палестинської Автономії Махмуд Абас заявив 17 вересня, що звернеться до Ради Безпеки ООН з проханням надати Палестині повне членство в Організації Об'єднаних Націй. М. Абас твердить, що членство в ООН – це леґітимне право палестинського народу. Повідомлення про пляни М. Абаса пролунали перед засіданням Генеральної асамблеї ООН. Ізраїль та США вже заявили, що голосуватимуть проти надання повного членства Палестини в ООН. Натомість арабські країни підтримають ту заяву. Президент Палестинської Автономії каже, що хоче, аби Палестину визнали як державу з кордонами 1967 року. Ця територія включає у себе Західній берег ріки Йордану, смугу Ґази і Східній Єрусалим. Ці території були окуповані Ізраїлем у 1967 році. М. Абас твердить, що вже понад 126 країн визнали Палестину у якості держави, і палестинці вже втрачають терпіння. „Наші щирі й невтомні зусилля досягти резолюції шляхом переговорів, покласти край окупації і перетворитися на незалежну палестинську державу зайшли у глухий кут, у безвихідь", – заявив М. Абас. Оглядачі кажуть, що вето з боку США може викликати бурхливу реакцію в арабському світі, де зараз тривають повстання у багатьох країнах північної Африки. *(Бі-Бі-Сі)*

„S&P" понизила кредитний рейтинґ Італії

РИМ. — Міжнародна кредитна аґенція „Standard & Poor's" понизила суверенне кредитне оцінювання Італії на один рівень – з A+ до A з неґативною прогнозою. Аґенція пояснила таке рішення сумнівами у тому, що Італія зможе зменшити державні витрати і впорядкувати свою фінансову ситуацію, особливо з огляду на слабкі перспективи економічного зростання. Італія заявляє, що такий крок було зроблено під впливом „політичних міркувань". У заяві італійського уряду також йдеться про те, що пониження оцінювання було продиктоване радше заголовками у медіа, ніж економічною реальністю. Нещодавно Італія ухвалила непопулярний бюджет економії, однак, S&P вирішила, що цього кроку не досить. „Ми вважаємо, що уповільнений темп економічної активности Італії зробить фінансові пляни уряду важкодосяжними", – йдеться у заяві S&P. Італія стала наступною після інших країн еврозони – Еспанії, Ірляндії, Греції, Португалії і Кіпру, кредитне оцінювання яких було понижене цього року. Борг Італії є другим за величиною в Европі, і за останні тижні його ціна зросла, оскільки кредитори почали нервуватися через спроможність країни віддати запозичення. Пониження оцінювання, ймовірно, призведе до подальшого зростання вартости італійських запозичень, прогнозують експерти. *(Бі-Бі-Сі)*

Гомосексуалісти можуть відкрито служити у збройних силах США

ВАШІНҐТОН. — „Патріотам, які прагнуть служити країні, яку люблять, вже не треба брехати про свою сутність", – вважає Президент США Барак Обама, який пообіцяв скасувати закон „Не питай, не кажи" ще під час виборчої кампанії. Після понад двох років при владі йому вдалось провести відповідний закон через Конґрес, і він може занести цю справу в актив своїх виконаних обіцянок. У заяві з приводу офіційного початку відкритої служби сексменшин у лавах збройних сил. Цей день 20 вересня став святом для майже 14 тис. військових, які були звільнені зі служби в армії за порушення закону „Не питай не кажи". Чимало з них плянують повернутися на службу. Закон „Не питай, не кажи" був прийнятий у 1993 році, під тиском активістів захисту прав сексменшин, і дозволив гомосексуалістам служити за умови, що вони приховували свою орієнтацію. До його прийняття сексменшинам була зачинена дорога у лави збройних сил США. Однак, кілька останніх років активісти вели боротьбу за скасування і цього закону, щоб люди нетрадиційної орієнтації могли служити відкрито. Чимало критиків вважають, що скасування „Не питай, не кажи", послабить моральний стан військових і нарікають, що процес скасування закону було проведено через Конґрес занадто швидко і без відповідного обговорення. Пентаґон, тим часом, чітко виконує наказ згори. Міністерство оборони заздалегідь почало підготування до зупинки дії закону „Не питай, не кажи" і не очікує проблем пов'язаних з цим процесом. *(„Голос Америки")*

За останні 20 років у світі зменшилася дитяча смертність

ЖЕНЕВА. — За останні 20 років у світі показники смертности серед дітей віком до 5 років зменшилися з 12 млн. у 1990 році до 7.5 млн. у 2010 році. Про це йдеться у щорічному звіті ООН, який підготували ЮНІСЕФ та Всесвітня організація охорони здоров'я. Як зазначили автори доповіді, це пов'язано з багатьма факторами, зокрема – з покращенням медичного обслуговування та проведенням імунізації. Водночас у звіті йдеться і про те, що щодня у світі помирають більше як 20 тис. дітей. *(Радіо „Свобода")*

Новим головою НАТО обрано данського генерала

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Новим головою Військового комітету НАТО буде данський генерал Кнуд Бартелс. Його обрали 17 вересня на нараді начальників генеральних штабів збройних сил 28 країн НАТО у Севільї. Генерал К. Бартелс, який командує збройними силами Данії, змінить італійського адмірала Джанпаоло ді Паолу. Вітаючи обрання К. Бартелса, його попередник заявив, що головними викликами нового голови стануть поточні акції в Афганістані, Лібії, Косово, на Середземному морі і біля берегів Сомалі. *(„Кореспондент")*

ТОЧКА ЗОРУ

„Проффесори"-пляґіятори

Найприкрішим в резонансній історії з ймовірним пляґіятом Президента Віктора Януковича в його ґлянцево-австрійській епохальній праці „Opportunity Ukraine" є навіть не його персональна ганьба.

Оскільки, як нещодавно висловився сам Президент щодо непоступливої у питаннях газу Росії, найстрашніше, що остання ображає не особисто В. Януковича, а всю Україну вкупі з її народом. До того ж, од „колосів" української політики такі неконкретні й нестатусні речі, як суспільна мораль, людське сумління та наукова етика апріорі відскакують, як горох од стіни.

Власне, якби В. Янукович працював, скажімо, завідувачем гаражем у Макіївці чи Єнакієвому та, ні сіло ні впало, нашкрябав у відпустці схожий опус, склеївши його з чиїхось уривків, то навряд чи це обернулося б аж таким скандалом на ввесь світ.

За великою рахубою, що шапку ондатрову вкрасти, що заповідні ліси з маєтками, що чужі ідеї – яка нібито різниця? Всього лишень уроджена чи набута звичка, питомий стиль життя, невикорінюваний менталітет…

Тримання українців за „дурників"

Неприховане копіювання чужих текстів – від публіцистичних пасажів В'ячеслав Піховшека та в'язня Василя Волги до журналістської аналітики Максима Михайленка з газети „2000", чи цілі шматки з часопису „Кореспондент" – виглядає, передовсім, черговим ляпасом відвертої та цинічної зневаги українському народові, котрий, на думку чільного президентського „гуманітарія" Ганни Герман, дуже швидко „забуває" мультичисленні прояви схожого знущання над собою.

Бо ж, як фантасмагорично видається багатьом українським „вождям" та їхнім клевретам, пересічний українець питомо страждає на хронічну форму політичної амнезії. А тому – проковтне все, що йому підсунуть. Будь-який драконівський закон, будь-яку „реформу", за допомогою яких держава з криміналітетом забирають останнє. Так само – будь-яку пляґіяторську й найбанальнішу писанину, що має на меті задурманити мізки й замилити очі людям, аби ті не бачили реальних і невтішних наслідків „покращення сьогодення" ордою „проффесіоналів".

На думку ж останніх, як виглядає, українці є найпридатнішою біомасою для всіляких найогидніших маніпуляцій. Вони в очах влади видаються просто-таки первісними неандертальцями, якщо не дебілами: не читають жодних газет, окрім жовто-бульварних таблоїдів; зомбіподібно смикаються під „майданси" та інші численні танці св, Віта на оліґархічних телеканалах; пускають щедрі сентиментальні сльози, слухаючи гіти про сало від співочо-„культурного" ректора чи „мурку" від прокурора на капусникові імені „реґіонального" акордеоніста Яна Табачника.

Врешті-решт, геть не відають, що таке інтернет, не знають англійської мови, не виїздять за кордон і сліпо вірять прем'єрові Миколі Азарову в тім, що через 10 років двох донецьких каденцій вони полюватимуть за гривнею так, як сьогодні за „слабким і немічним" доляром.

Проте, навряд чи українці є такими, якими вимальовуються у хворобливій уяві самопризначеної державної еліти. І вельми сумнівно, що вони беззастережно ковтатимуть як матеріяльні, так і інтелектуальні злочини нинішніх „бацьків нації". Так само вже не віриться, що вони й надалі дозволятимуть правити державою не моральним авторитетам, а кримінальним.

Когорта номенклятурних „епістоляріїв"

Саме така логіка напівграмотних топ-вельмож, що має висхідними посилами видива власного збуджено-хворого розуму, і спонукає їх беззастережно на схожі епістолярні „чини" на кшталт „Можливостей України" від В. Януковича.

Як видається, можливостей – достоту примітивних, ницих, нецивілізованих та інтелектуально-неспроможних. На які одразу ж макабрично зареаґували авторитетні світові медіа – від Німеччини до Росії. Причому, не добираючи зайвих дипломатичнів зворотів, а відверто акцентуючи на слові „пляґіят".

Та хіба це у знаного єнакіївського „проффесора" вперше? Хіба не він (вкупі зі своїми найчільнішими поплічниками) винайшов науково-прикладне нов-гав у вигляді сумнозвісного „транзитного сервера" на президентських виборах-2004, що наслідково спричинило Помаранчеве повстання мас? Хіба не нарікав наприкінці 2009 року славетний італієць Тото Кутуньйо на те, що в нього тупо вкрали написану ним пісню „Ti amo", переінакшивши „нічтоже сумняшеся" мелодію під гимн президентсько-виборчої кампанії В. Януковича?

І хіба чинний український Президент є самотнім на цій ганебно-сороміцькій компіляційно-пляґіяторській стезі? Ясна річ, тут він „не один". Ті, хто не страждає вимислено-„реґіональною" народною амнезією, звісно, пам'ятають, як відзначився у 2002 році ще один український топ-діяч („не перший, але й не другий" у державі), академік (!) Володимир Литвин – переклавши з англійської мови і дещо відредаґувавши статтю американського політолога Томаса Каротерса, а затим, без дещиці сорому, опублікувавши під власними іменем і назвою „Громадянське суспільство: міти та реальність" в одній популярній газеті.

В 2004 році народний депутат Сергій Головатий звинуватив тодішнього заступника міністра юстиції Євгена Мармазова у тотальному пляґіяті з дисертації французького науковця Лю Вея. Причому, за твердженням С. Головатого, навіть назва монографії українського правника про „динамічне тлумачення Европейської конвенції з прав людини" була перекладена з французької мови дослівно.

А нещодавньо-червневий виступ секретаря Ради Національної Безпеки і Оборони Раїси Богатирьової перед студентами „Могилянки" – майже достеменно словами славетної промови Стіва Джобса перед випускниками Стенфордського університету у 2005 році – вже перейшов у розряд медійно-народних анекдотів.

Тож хіба пляґіяторський скандал з В. Януковичем є випадковим непорозумінням? Та ні ж бо, якраз навпаки – це стійка „наукова" традиція сучасних совєтсько-ментальних „державотворців", які за сумісництвом є „проффесорами" й „академіками".

І на цьому тлі генеральний секретар Леонід Брежнєв з його „малоземельною" трилогією та колишній Президент Леонід Кучма з гітом-есеєм „Україна – не Росія" виглядають заледь не носіями найвищих моральних чеснот на інтелектуальній ниві. Принаймні, вони не дозволяли своїм спічрайтерам опускатися до лініво-брутального пляґіяту й таким чином ганьбитися разом із країною на ввесь світ.

„Врятуйте дітей"

У нормальних суспільствах, де політики й громадяни поважають самих себе, схожі крадіжки чужої інтелектуальної праці є не те що разючим моветоном і рафінованою аморальністю. Вони, насамперед, породжують жорсткі й незворотні „оргвисновки" – від позбавлення наукових реґалій і відставки з державних посад до вагомої юридичної відповідальності.

Ще свіжим у пам'яті є „кейс" з німецьким екс-міністром оборони, бароном Карлом Ґутенберґом, котрого звинуватили у пляґіяті, що до нього начебто вдався міністр-науковець у власній докторській дисертації.

Не чекаючи на результати розслідування, К. Гутенберґ подав у відставку. Це – німецько-европейська традиція. Що ж до української, то у нас вельможні діячі,

котрі крадуть чужий „ґраніт науки" – опісля спалення на пляґіяті – обираються спікерами, кооптуються на посади заступників міністрів у різних міністерствах, залишаються секретарями РНБО та президентами. Ось такий „світ навпаки", що невідомо на яких підставах пнеться й преться до Евросоюзу.

Найгіршим же в сучасному контексті й жалюгідних перспективах „Opportunity Ukraine" від В. Януковича є ниций та впосліджений антиприклад, що його показують українські топ-вельможі з Печерських пагорбів прийдешньому поколінню. Адже в ментальність молодих людей варварським кілком загачується звиродніла установка-мотивація: щоб досягти найвищих щаблів в академічній сфері чи в політиці, треба безбожно красти – від стратеґічних підприємств та державних резиденцій до чужих інтелектуальних продуктів та думок.

У клясика китайської літератури Лу Сіня є навдивовижу сильне й понині актуальне оповідання – „Нотатки божевільного". Головному героєві починає видаватися, що всі навкруги є прихованими канібалами. Вочевидь, він жив у суспільстві, разюче схожому на сьогоденне українське. А тому в фіналі вимовляє такі слова:

„Я, чиє минуле нараховує 4.000 років людожерства, лише тепер зрозумів, як важко знайти справжню людину. Може, ще є діти, які не їли людей? Врятуйте, врятуйте дітей!". Так, допоки не пізно, врятуймо дітей. Ще поки існує шанс.

Андрій Коваленко,
журналіст, письменник
(Радіо „Свобода")

Студенти проти Дмитра Табачника

КИЇВ. – 9 вересня в інформаційному аґентстві УНІАН провідники студентських та молодіжних громадських організацій дали пресконференцію з поточних проблем студентства.

Основну увагу було зосереджено на тій обставині, що досі Міністерство освіти і науки не видало студентські квитки більшості першокурсників. Без квитків студенти не можуть користуватися пільгами. Також відбувалися маніпуляції з бюджетними місцями під час вступної кампанії 2011 року.

Над студентами висить загроза у вигляді нового законопроєкту про вищу освіту, за яким кількість бюджетних місць будуть ще скорочуватись.

„Невже владі досі не очевидно, що реформи міністра Дмитра Табачника шкодять суспільству і державі? – запитав член Молодіжного Націоналістичного Конґресу Сергій Пархоменко. – Ми звертаємося до Генерального прокурора Віктора Пшонки з вимогою притягти його до відповідальностиза злочинну недбалість".

Українська інформаційна служба

Якби земля вміла говорити...

Тепер кожна газета, взагалі кожен засіб масової інформації, багато пише про політику – мабуть, забагато, але тут нічого не вдієш: від політики залежать усі інші галузі людського буття. Екологія – також. Кажучи простою мовою, екологія –це те, чим ми дихаємо, що ми їмо, п'ємо, і також те, як „дихає" під нашими ногами земля, як вона чується і як ставимося до неї ми – як до чогось такого важливого, що є прямим ніби продовженням людського тіла, організму, чи так, як „рентники" – понівечили стіни, підлоги у винаймленому домі й пішли собі до іншого.

Але іншої землі в нас нема. Тому її треба любити і берегти. Ще політики не було на світі, як наш народ знав це, називав землю матір'ю. Відтак настали віки політики, та все гіршої й гіршої – царська, совєтська, олігархічна. Її вкрай низька моральна якість збивала Україну з доброго шляху, і сьогодні вона належить до найбільш екологічно уражених країн Европи.

За даними Департаменту екологічної безпеки Міністерства охорони природи, концентрація промислових відходів в Україні сягає 35 млрд. тонн, при цьому 2.6 млрд. тонн – це відходи високотоксичні, вони забруднюють довкілля важкими металами, сірчаною і азотною кислотою. За останні п'ять років в Україні в атмосферу викинуто понад 100 млн. тонн шкідливих речовин.

В небезпечному стані – водні ресурси. У Дніпро, живильну артерію всієї України, щороку потрапляє майже 500 тис. тонн азотних сполук, 40 тис. тонн фосфорних, 20 тис. тонн калійних, 1,000 тонн заліза, 40 тонн нікелю, дві тонни ртуті. Загалом в країні є майже 1,700 джерел небезпечного забруднення повітря, з них – 1,000 – особливо шкідиві хемічні підприємства.

У великій біді – Чорне й Озівське моря. В одній тільки Севастопольській бухті, де нахабно хазяйнує російська військова фльота, концентрація нафтопродуктів у 180 разів перевищує допустимі норми.

Нерозумне, без жодного науково-екологічного розрахунку застосування в сільському господарстві токсичних пестицидів і мінеральних добавок – щороку майже 90 тис. тонн – вже вивело з продуктивного обігу 60 відс. українського чорнозему.

В Україні за один лише 2009 рік утворилося 50 млн. кубічних метрів твердих побутових відходів, це близько 12 млн. тонн. Оскільки комплексної системи їхнього реґулювання нема, то стихійно виникають тисячі сміттєзвалищ довкола сіл і міст. „Україна тоне у смітті",– пише в „Економічній правді" директор Департаменту екологічної безпеки України Олександер Соколов.

Або ще такий факт: до Червоної книги України занесено майже 700 видів тварин і рослин, яким загрожує вимирання чи знищення. Що люди також живуть під загрозою – зайве й говорити.

То що ж би українська земля мала сьогодні сказати своїм політикам і державним діячам, якби вміла говорити?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $65.00, на півроку – $40.00. Для членів УНСоюзу
$55.00 річно, на півроку – $35.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ВЕРЕСЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Україна як пісня

Стати знаменитим – просто: треба тільки дуже-дуже уважно прислухатися до голосу власної душі і йти за ним – йти всупереч усьому, хоч би там за вашою спиною громи били і весь світ вас відраджував від вашого вибору. Ідіть, не озираючись! Бо насправді то не ви вибрали дорогу життя, а вона вибрала вас – з тільки їй відомою місією. Ідіть і не зупиняйтесь – і неодмінно настане зоряна мить, коли ваше покликання вже говоритиме само за себе, коли світ визнає, що без вашого таланту він уже не може себе уявити.

Хто не вірить, що це так, нехай подивиться на історію розвитку будь-якої національної культури: за кожним найвищим досягненням стоїть людина, яка прийшла у світ саме для цього. В нашій рідній культурі також немало таких людей-вершин. Їхні голови торкаються неба, й тому воно добре знає про існування нашої нації, нашої культури, знає про наші майбутні потреби і знову й знову присилає на нашу землю особистостей з Божим знаком на чолі.

Такою особистістю, серед сотень і тисяч українців-місіонерів, був і Олександер Кошиць. Бо що Україна без пісні? Що пісня без хору? І що наша хорова культура – без О. Кошиця? Сам він, вже наприкінці життєвого і творчого шляху, не ступивши убік ані на крок, написав у спомині: „Доля дала мені найбільше щастя – балакати наче в якомусь містичному тумані з самою історією, чути, як б'ється серце всієї нації, сама моя Батьківщина шепотіла мені на вухо свої жалі, свої образи, свої скарги, свої сподівання. За це я дякую моїй долі! Це просвітило мій розум, дало національну силу моїй душі, ушляхетнило моє серце й навіки спрямувало мою життєву працю".

І що було б, якби він у юначому віці послухався свого батька-батюшку і сам став священиком? Став би, напевно ж, дуже сумлінним, добросердним настоятелем – одним з багатьох таких в нашому релігійно чутливому народі, але ж тоді назавжди розминувся б з Україною-Піснею, не зазвучала б вона на весь світ під його диригентською рукою.

А все ж і батько О. Кошиця, о. Антін, батюшка з Тарасівки, з сакральних шевченківських місць, відчував, мабуть, свою частку відповідальности за покликання сина, наполігши на його навчанні спочатку у Київській духовній семінарії, відтак – в духовній академії. Синова данина батькові – ступінь маґістра богослов'я, данина українській культурі – відновлені з студентським хором академії геніяльні хорові концерти Артема Веделя, українського велетня духовної музики, забороненої глухим до неба Синодом Російської Православної Церкви. „Я поставив собі завдання воскресити в Академії нашого великого Веделя. Вся його творчість ґрунтується на українських мелодіях, хоч і опрацьованих у стилі італійської школи XVIII ст., але з яскравим, чисто українським характером", – згадував потім О. Кошиць.

Цього студентського подвижництва не міг не помітити Микола Лисенко – його могутня музика прагнула відповідного диригента. За порадою композитора, учителюючи вже на Кубані, О. Кошиць записує збережені в цьому краї прадавні українські пісні, заслуживши за них Золоту медаль на етнографічній виставці.

Трохи згодом О. Кошиць – вже в Києві, викладає кляс хорового співу в Музично-драматичному інституті М. Лисенка, невдовзі очолює засноване славнозвісним композитором хорове Товариство „Боян", водночас керує хором студентів Київського університету св. Володимира, виступає з ним по всій Україні, знайомить з українською піснею Москву.

Далі – театр Миколи Садовського. З величезним успіхом О. Кошиць ставить там опери М. Лисенка" „Утоплена", „Різдвяна ніч", „Енеїда", „Роксоляну" Дениса Січинського, „Сільську честь" П'єтро Масканьї, „Гальку" Станіслава Монюшка, пише власну музику до вистав за п'єсами Михайла Кропивницького і Спиридона Черкасенка, а в самий переддень української революції диригує в київській Опері.

Подальший його творчий шлях тісно – оце й був сенс покликання неперевершеного маестра – переплівся з націєтворчим шляхом Української Народної Республіки. У 1917 році Центральна Рада призначила О. Кошиця керівником Музичного відділу Міністерства освіти. Й ось вона – його зоряна мить: 1 січня 1919 року Голова Директорії УНР Симон Петлюра запросив найпопулярнішого в Україні диригента на зустріч і поклав на його плечі завдання історичної ваги – створити хор, підготувати найкращу програму і їхати з нею у світ.

То була дорога України до людства. Прага, Відень, Берлін, Женева, Париж, Лондон, Брюсель, Амстердам, Ню-Йорк, Отава, Мехіко-Сити, Ріо-де-Женейро – не залишилося жодної столиці в Европі, Північній і Латинській Америках, не враженої дивом української народної пісні. Окрім столиць, Український Національний хор виступав у десятках і сотнях менших міст і селищ різних країн. І скрізь – вдячність, скрізь захоплення, аж до нестримних сліз...

Ось уривочок з мехіканської „El Herald" з 22 грудня 1922 року: „Коли я йшов на цей концерт, настрій мав песимістичний. Мені доводилося чути хори світової слави, як от хоча б Сікстинської Капелі, Пречистої Діви в Лоретто в Італії та Люрду у Франції – хори, визнані усім світом. І гадалося, що ніколи не зможу почути чогось досконалішого. Проте з великим задоволенням і вдячністю вже з перших номерів програми переконався, що стою перед чимось чарівним, унікальним і просто надприродним!...".

Найпалкіші відгуки, нові й нові запрошення з усіх країн... І тільки один Бог знав, що для геніяльного маестра найвищою нагородою і найбільшим щастям було б повернення в рідну Україну. Ні, більше він її ніколи не побачив...

Помер О. Кошиць у Вініпезі, в Канаді, 21 вересня 1944 року. Народився теж у вересні, 12-го дня... Вклонімося ж його світлій пам'яті.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чуюся добре на рідному Поділлі

Ми у Тернополі святкували 20-річчя Незалежности України упродовж тижня. 20-21 серпня відзначили на Всеукраїнському святі народної творчости „Молюсь за тебе, Україно!“ 25-річчя першого в Україні Співочого поля святом народних ремесел та фольклору „Тернопільські обереги“, співучими гостями з різних кутків України. А ще був День Державного прапора, відкриття Українського дому навіть з виставкою робіт Марії Приймаченко.

24 серпня відбулась зустріч громади з активістами та борцями за незалежність. Були також відкриття чемпіонату Европи з воднomоторного спорту (маємо гарне озеро), і День міста. Цвіло місто вишиванками, стояла сонячна, погідна передосіння пора.

І святкувалося нам змістовно і по-людськи. Сподіваюся, що українська громада в Америці теж святкувала надхненно. Маю з собою деякі ювілейні числа „Свободи“ – серце радіє, поза все та попри все підноситься дух.

Після перебування в США я вже рік вдома. Водила мене доля поза океаном 14 літ. Щаслива з своїми близькими, щаслива всім кращим, що навколо. Чуюся добре на рідному Поділлі.

Марія Ремінецька,
Тернопіль

30 березня 2007 року „Свобода“ розповіла про Марію Ремінецьку як відому майстриню витинанок. З цим листом вона надіслала ще одну свою витинанку, яку вміщуємо в газеті.

Треба чітко бачити різницю

Прочитав у „Свободі“ 2 вересня редакційну статтю „Чи варто бойкотувати Україну?“. Цілком погоджуюся з думками. Редакція влучно звернула увагу на те, що належить дуже чітко бачити різницю між критикою окремих осіб в уряді чи навіть цілого уряду України, і акціями, які могли б принести шкоду українській державі.

Як годиться при нагоді відзначення 20-ої річниці Незалежности, редакція дуже слушно згадала про позитивні зміни, які зроблено в молодій державі.

З огляду на ситуацію, яку бачимо тепер в Україні, на мою думку, нам треба інтенсивно працювати над тим, щоб на майбутніх виборах до уряду увійшли люди, які краще захищатимуть інтереси України.

Роман Левицький,
Філядельфія

Як діти вшанували прапор України

Щорічний Пластовий табір для дітей 6-12 років „Земля велетнів“ відбувся на пластовій оселі у Велико-Анадольському лісі Донецької области. Комендантkою табору була Тетяна Переверзєва з куреня „Княгині“.

Таборували діти з Донецька і Авдіївки. У свої вихідні дні ми з дружиною велосипедами їздили провідати доньку. Враження дуже позитивні. Спартанські умови життя, веселі діти, українська мова і, головне, дуже теплі, дружні взаємини серед дітей і вихователів. Доня тільки й говорила про події, що вже були і будуть.

Зненацька почався сильний дощ, і діти, замість того, щоб ховатися від зливи, повернулися в один бік і завмерли струнко, а потім побігли під навіс.

Я спочатку нічого не зрозумів. На моє запитання, чому діти не одразу тікали від дощу, донька пояснила, що саме рятували від негоди прапор, тому діти віддалу йому шану.

Олег Вовк,
Донецьк

Приємно було довідатись з газети

Було дуже приємно читати у „Свободі“ від 26 серпня листа Володимира Б. Микули до редакції. Це прізвище я пригадав з давноминулих 1948-1954 років, коли і я проживав в Англії перед виїздом до США. У Великій Британії в той час проживало багато українців, як також людей інших національностей, які прибули туди з Німеччини після закінчення Другої світової війни, зокрема наших дивізійників. Українці, без перебільшення, були взірцево організовані, майже всі належали до Союзу українців у Великій Британії з осідком-централею в Лондоні.

Ця організація видавала газету „Українська Думка“. Може, ще й сьогодні її видає. Я її передплачував і час до часу натрапляв у ній на прізвище Володимира Микули, тоді ще студента англійського університету. І дуже мило було про це читати, бо на самих початках нашого поселення у Великій Британії майже не було наших студентів у англійських університетах. Мабуть, тому запам’ятав це прізвище. Тож було дуже приємно побачити його знову, цим разом у зв’язку з його відгуком на статтю Романа Ференцевича в „Свободі“ від 8 липня „Про двох українолюбів“.

Йдеться тут про перекладачів творів Тараса Шевченка і Лесі Українки англійською мовою Кляренса Менінґа (канадця, якщо не помиляюсь) і Віри Річ. Він переклав на англійську мову деякі поезії Т. Шевченка, включно з „Заповітом“. Не пригадую собі, яке враження я мав з його перекладу, однак, пам’ятаю, яке сильне враження мав, прочитавши переклади англійською мовою В. Річ (книжка „Пісня темряви“).

Коли я читав її переклад, то не мав найменшого сумніву, що в тій перекладацькій праці мусів брати участь також хтось з компетентних українців. І щойно тепер я довідався, що ним був саме Володимир Микула, ніби мій „земляк“ з Англії. Він немало натрудився, щоб неукраїнській людині, яка не знає української мови, допомогти відчути дух українського поета в усіх нюансах душі. З іншого боку англійка В. Річ виявила неабиякий талант охопленням і переданням цього духа англомовному читачеві, дотримуючись рими і ритму, створюючи надзвичайно вдалий переклад. Ці твори без доброго перекладу були б мертвими.

Дуже шкода і велика кривда для Володимира Микули, що ніхто дотепер не знав про його активну участь у перекладі „Пісні темряви“. Це був 1961 рік.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

Можна придбати авдіокнигу

Лавреат Державної премії ім. Тараса Шевченка Василь Шкляр тріюмфально закінчив своє перебування у США і 13 вересня повернувся на Черкащину.

Письменник взяв участь у святкуванні Дня Незалежности в Чикаґо та Сієтлі, зустрівся з шанувальниками книги в Клівленді, Дітройті, Бафало, Рочестері, Філядельфії, на оселі Спілки Української Молоді в Еленвілі, Ню-Йорк, виступив у телевізійній програмі „Час Тайм“ Мирослави Ґонґадзе і закінчив свою туру блискучим виступом на фестивалі у Стемфорді, Конектикат.

Авдіокнижку В. Шкляра „Чорний Ворон“ (тривалість 18 год. 45 хв.) можна замовити за адресою: „Studio Zahrava“, 7060 E Parkview Dr., Parma, OH 44134. Вартість – 25 дол. Від двох дисків і більше – по 20 дол.)

Петро Ващик,
режисер кіностудії „Заграва“
Парма, Огайо

Чи ставити пам’ятники заробітчанам?

У травні у гірському селищі Колочава Міжгірського району на Закарпатті урочисто відкрито перший в Україні пам’ятник заробітчанам. Ще один плянують встановити у Зарваниці Тернопільської области.

Скульптурна композиція відтворює драматичний момент прощання вагітної жінки та дітей з батьком, який вирушає у світ. Ще драматичніший стан матерів-заробітчанок, які бачать своїх дітей двічі на рік.

Ці монументи вартують на пам’ять нащадків, хоч способи їх увічнення та трактування подій подекуди викликають полеміку. Часто новітні герої з висоти постаментів споглядають на зруйновані дороги, облуплені будинки та темні вулиці. Не про таку Україну вони мріяли.

Інавґураційні торжества тяжко сприймаються, якщо вони черґуються з соціяльною рекламою, в якій батьки просять допомоги на лікування дитини.

„Українська газета в Італії“ запропонувала висловитися щодо цього питання читачів – заробітчан „четвертої хвилі“. В опитуванні взяли участь 374 особи. 72.7 відс. вважає такі монументи пам’ятниками ганьби, 17.1 відс. – способом привернення громадської уваги до проблем еміґрації.

Більшість тих, хто скуштував заробітчанського хліба, вважає ідею безглуздою, критикує владу, пропонує скинутися на пам’ятник українським можновладцям.

Допоки в Україні руйнуються сім’ї та сиротіють діти через міґрацію одного чи обох батьків, не слід витрачати гроші на встановлення чергової бронзової скульптури, а дбати про зміцнення сім’ї, щастя дитини, яка ростиме, оточена любов’ ю обох батьків.

Маріанна Соронєвич,
головний редактор
„Української газети в Італії“, Рим

Ніколи не забудемо день трагедії

Увесь світ вшанував сумну 10-ту річницю трагедії 11 вересня 2001 року. У цей день США зазнали масивного терористичного нападу, що загрожував порушити мир і безпеку народу і жорстоко забрав життя майже 3,000 невинних жертв у Світовому Торговельному Центрі в Ню-Йорку, в Пентаґоні у Вашинґтоні і в околиці Шенксвіла, Пенсильванія.

Ми ніколи не забудемо тих, кого втратили у цій трагедії, і тих, які загинули під час рятувальних і відновлювальних робіт та заради захисту нашої держави.

Хоча метою терористів було нанести потужний удар в серця і уми всіх американців і знищити основне тіло нашого народу, проте видатна і вічна сила єдности, рішучість і патріотизм постали з попелу цієї трагедії, зміцнили наш дух та нашу любов до свободи.

У цей день Український Конґресовий Комітет Америки складає щирі співчуття родинам тих, що загинули. Пам’ять про них назавжди буде у наших думках і молитвах. Ми також висловлюємо нашу щиру подяку всім тим державним працівникам, які віддано служать своєму народові у зв’язку з наслідками терористичних атак. Ми висловлюємо глибоку вдячність всім військовослужбовцям, які щодня ризикують своїм життям для безпеки нашого народу і всіх волелюбних народів світу.

Боже, благослови і бережи Америку!

УККА

Звернення УККА надійшло до „Свободи“ 13 вересня.

Урочисто відзначили День Незалежности України

ЛОНҐ-АЙЛЕНД, Ню-Йорк

Серед учасників свята на Лонґ-Айленді, Ню-Йорк, (в центрі зліва): секретар відділу Українського Конґресового Комітету Америки Марія Копистянська, посадник Ед Манґано, Стефан Куницький, Андрій Шуль.

Вже 55-ий рік Відділ Українського Конґресового Комітету Америка (УККА) в Лонґ-Айленді влаштовує відзначення Дня Незалежности України святковими програмами. До 1991 року 22 січня українці разом з представниками американського уряду візначали пам’ятну подію проголошення незалежности.

Від 1991 року вони відзначають цю подію 24 серпня.

Цього року відзначення почалися ще в травні, в Школі українознавства Української католицької парафії св. Володимира в Гемпстеді, конкурсом з написання есеїв „Значення моєї України для мене”.

Відділ УККА подарував нагороди, директорка школи Слава Куницька вручила їх п’ятьом учням, які виграли конкурс.

26 червня, при участі понад 2,600 осіб в театрі „Лейксайд“ Відділ влаштував двогодинний концерт українських танців і музики, включно з виступом танцювального ансамблю „Сизокрилі” з Школи танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської під проводом Орланда Паґана.

Господарем концерту був великий приятель української громади, голова управління повіту Насау Ед Манґано, який тепло привітав присутніх.

День незалежности 24 серпня почався спільним сніданком, орґанізованим Відділом УККА в парафіяльному центрі св. Володимира. Відтак усі переїхали під маґістрат Гемпстеду, де їх привітав провід уряду на чолі з заслуженим прихильником громади посадником Кейт Марі, при сливучасті головного міського адміністратора Марка Бонеї.

К. Марі прочитала святкову проклямацію та під спів гимну України разом з головою Відділу УККА Стефаном Куницьким підняла український прапор на великій щоглі. Відтак громада переїхала до міста Мініола, що є повітовою столицею. Гостей зустрів на сходах центру ім. Теодора Рузвельта Е. Манґано.

Прочитавши святкову проклямацію повітового уряду, він додав, що на Лонґ-Айленді українці віддано захищають цінности української культури та історії. Додаткові проклямації оголосила голова повітового парляменту Діяна Ятуро. До неї приєдналася законодавець Джуді Базворт, яка представляє столичний осідок повіту і має чільну позицію у Фінансової комісії законодавчої ради.

Біля ратушу в Гемпстеді (в центрі зліва): Андрій Шуль, головний адміністратор міста Марк Бонеї, посадник Кейт Марі, Стефан Куницький.

28 серпня під егідою Відділу УККА парафія Української православної церкви св. Архистратига Михаїла спільно з Католицькою церквою св. Володимира організували традиційну вже велику імпрезу-ґалю і бенкет з танцями з нагоди незалежности України.

У містечку Ойстер-Беу приятель українців, посадник Джан Вендито влаштував свято з підесенням прапора України і виданням особливої проклямації.

У Сафолк-кавнті Відділ УККА з Гемпстеду допоміг місцевому Відділові УККА в Рівергеді на чолі з головою Євгеном Твердим влаштувати свято в Українській католицькій парафії св. Івана Хрестителя і в маґістраті міста Рівергеду.

В Линденгурсті парох Української католицької парафії св. Родини о. Микола Попович організував святкування в новій церковній залі і в державному центрі міста. До програм були залучені посадник Томас А. Бренен, управитель повіту Стів Ліві і Конґресмен Пітер Кінґ.

Андрій Шуль

ВАЙЛДВУД-КРЕСТ, Ню-Джерзі

24 серпня понад 200 молодих українців, які відпочивали на березі океану, під керуванням першого заступника президента Українського Народного Союзу Михайла Козюпи встали у коло і заспівали гимн України. Це вже 20-ий раз така акція відбувається у цій місцевості на День Незалежности України.

Фото: Анна Козюпа

БІНҐАМТОН, Ню-Йорк

Під час святкування 20-ої річниці Незалежности України у Бінґамтоні, Ню-Йорк, біля міської ради зустрілися посадник Мет’ю Раян, о. Зіновій Жарський з Української православної церкви, і о. Теодор Чабала з Української католицької церкви Пресвятого Серця Христового і численні представники української громади.

Микола Валега

Урочисто відзначили День Незалежности України

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк

24 серпня табір мистецтва та культури на оселі Спілки Української Молоді підготував святковий концерт з нагоди Дня Незалежности України.

Ведуча програми, комендант табору Марія Поліщук зробила екскурс в минуле і зупинилась на сучасній політичній ситуації в Україні.

Пам’ять віків прозвучала у хорових обробках Насті Антонів, у постановках гуцульського танцю та „Привіту“ Дмитра Ленчука, у модерних фантазіях „Віденського вальсу“ та „Румби“ у постановці Наталі Лемішки.

Гості свята, серед яких були й американці неукраїнського походження, поринули у чарівну атмосферу свята. Викладач малярства Андрій Набока, який приїхав з України, поділився враженнями від свята: „Я спочатку думав, що маленькі діти не зможуть показати на сцені вершини мистецтва, але коли побачив їхній виступ, то був вражений“.

Іван Світиголова

Співають Марія і Софія Мигалки.

Організатори свята (зліва): Марія Поліщук – комендант табору мистецтва та культури і ведуча святкового концерту, Іван Братко – викладач гончарства, Настя Антонів – відповідальна за музичне оформлення святкового концерту, Оксана Телепко – керівник капелі бандуристів табору.

Святковий виступ учасників табору мистецтва і культури на сумівській оселі в Еленвілі, Ню-Йорк.

БРЕСТ, Білорусь

Місто стало центром зустрічі білорусів та українців, представників різних громадських організацій з України, Росії, Польщі. Безпосередню організацію заходів з нагоди свята взяло на себе Генеральне консульство України в Бресті на чолі з Іваном Баранчиком.

У вітальних словах Посла України в Республіці Білорусь Віктора Тихонова, Генерального консула України в Бресті І. Баранчика, заступника голови міського виконавчого комітету Бреста Леоніда Цуприка звучали слова про витоки українсько-білоруської дружби.

Учасники святкової асамблеї оглянули виставку про історичні та духовні надбання України. Ще одна виставка представила багатогранний талант білорусів та українців у народно-прикладній творчості. З сучасним днем держави ознайомив документальний фільм „Час відкриття України“.

Напрочуд змістовною виявилася концертна програма, у якій полонила глядачів камерна оркестра „Кантабіле“ Волинської обласної філармонії (художній керівник – Народний артист України Товій Рівець). Україну представляла делеґація підприємства „Аґро-Експрес-Сервіс“, яке очолює генеральний директор, відомий благодійник Сергій Костючко.

Заступник генерального директора цього підприємства Василь Муха розповів, що камерна оркестра „Кантабіле“ прибула до Білорусі саме за їхнього сприяння. Для білоруських друзів аґрарники привезли чималий книжковий доробок, зокрема видання „Козацькі могили“, „Пересопницьке Євангеліє“.

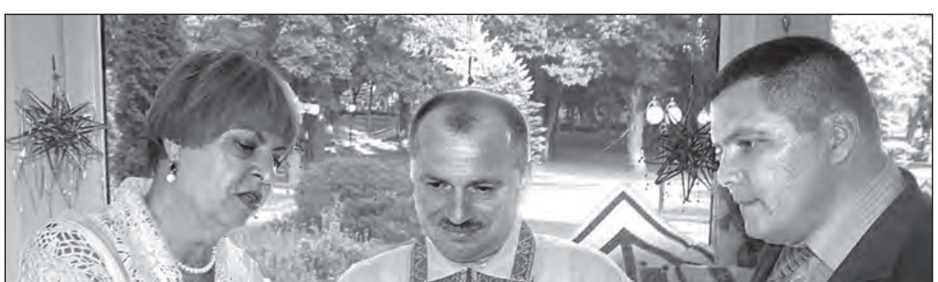
На святі виступив народний ансамбль „Калина“, який створив Юрій Носаль з Яремчі, котрий вже 20 років на білоруській землі пропаґує українську народну пісню. Крашанки та писанки розписує на український манер народна майстриня з Бреста Тетяна Гладковська.

На святі убуло багато проявів великої любови до всього, що пов’язується з Україною.

Євген Цимбалюк

Виступає камерна оркестра „Кантабіле“ з Волинської філармонії.

Народна майстриня з Бреста Тетяна Гладковська представляє крашанки та писанки Василеві Мусі та Володимирові Мохнарові з України.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відкрито оновлений пам’ятник Лесі Українці

КЛІВЛЕНД, Огайо. – В Українському культурному саду 28 серпня, зібралася між ошатними деревами, біля тихої річки, чисельна українська громада Великого Клівленду, представники інших етнічних груп, конґресмен від Огайо Деніс Кусинич, посадник Клівленду Франк Джексон, Владика Іван Бура, голова Управи Українських Злучених Організацій Огайо Ігор Дячун, голова Екзекутиви Головної управи Союзу Українок Америки Маріянна Заяць та інші поважні персони. У парку звучали українські пісні.

Деніс Кусинич вручає вітальний лист Конґресу США Дозі Кріслатій.

Урочисту імпрезу з нагоди відкриття оновленого пам’ятника Лесі Українці та його освячення розпочав президент Федерації Клівлендських культурних парків Пол Бурик, який, відзначивши важливість цієї непересічної події і особливу причетність до неї 8-го відділу СУА, вручив голові цієї жіночої організації Дозі Кріслатій грамоту від міської управи Клівленду.

Ведучим церемонії був популярний телеведучий Дік Рас. Вихором вбігли на простору площу перед пам’ятником танцюристи Школи українського танцю „Каштан” у Пармі. Їх вітальна хореографічна композиція нікого не залишила байдужим. І. Дячун щиро привітав присутніх з величною подією в житті українсько-американської громади. Зачарував своїм співом вокальний жіночий ансамбль „Зоря”.

Настала урочиста мить освячення пам’ятника, яке провів Владика І. Бура в супроводі духовенства українських храмів. Молитву на пошанування славної дочки України створив о. Іван Чировський.

М. Заяць чудово розповіла про створення і оновлення пам’ятника. Думка його створення зародилася у Михайлини Ставничої, видатної громадської діячки. 26 жовтня 1952 року був заснований відділ СУА, головою якого стала М. Ставнича. Відділ обрав Лесю Українку за свою патронку. 2 жовтня 1955 року в Клівленді відбулася урочиста академія на честь Лесі Українки, на якій голова відділу СУА Катерина Мураль оприлюднила задум будівництва пам’ятника видатній поетесі. 24 вересня 1961 року відбулося його урочисте відкриття (скульптор Михайло Черешньовський).

За 50 років пам’ятник постарів, втратив свою красу і потребував оновлення. І знову за діло взялися союзянки. Їх благородна справа увінчалася успіхом.

Під бурхливі овації учасників свята М. Заяць і Д. Кріслата разом із союзянками 8-го відділу розрізали синьо-жовту стрічку, якою була оперезана бронзова статуя, символізуючи офіційне відкриття оновленого пам’ятника Лесі Українки. Відтак проф. Марія Ґованець розкрила у своїй доповіді визначальну ролю Лесі Українки в українській літературі.

Д. Рас запросив до слова Д. Кусинича, який провів у своїй промові паралелю між тогочасною історією і нинішньою ситуацією в Україні, а свій виступ завершив закликом українською мовою „Слава Україні!”.

Біля відновленого пам’ятника Лесі Українці.
Фото: Василь Романчук

З нагоди 20-ліття Незалежности України і 50-ліття встановлення пам’ятника Лесі Українці Д. Кусинич вручив Д. Кріслатій вітальний лист від Конґресу США.

Поезія Лесі Українки „Contra Spem Spero” прозвучала виконанні декляматорки Христини Скабик. І знову перед пам’ятником „Каштан” у виχорі українського танцю, а „Зоря” – з рідною піснею.

Василь Романчук

Про святкування 100-ліття церкви св. Михаїла

ГАРТФОРД, Конетикат. – 22 травня українці Гартфорду та околиці святкували 100-ліття Української католицької церкви св. Архистратига Михаїла. До чудово відновленого храму, прибраного прекрасними вишиваними рушниками, увійшло духовенство під проводом 12 почесних „Воїнів Колюмба", при звуках могутнього співу об'єднаних хорів „Євшан" і „Діброва".

При вході до церкви Владику Павла Хомницького хлібом, сіллю і квітами вітали парох о. Павло Мартинюк, мужі довір'я церкви Мирон Зелез і Петруся Мокрицька, голова Українського дому Володимир Кебало і голова Сестрицтва Людмила Ґалай.

Літургію відслужив Владика П. Хомницький при співучасті Владики-емерита Василя Лостена (довголітнього й улюбленого Єпарха Стемфорду) і в сослужінні священиків монсиньора Івана Терлецького, о. Стефана Берези, о. Івана Білика, о. Кирила Манолева, о. Юрія Ґоденчука і диякона Василя Бегая.

Після Літургії понад 350 парафіян, гостей і священиків виповнили простору і елеґантно прибрану залю реставрації „Villa Louisa" в Болтоні.

Голова Комітету з святкувань Наталія Рудько привітала присутніх і передала провід вечора Олександрові Кузьмі – виконавчому директорові Української Католицької Освітньої Фундації. Він представив почесних гостей.

Під час Служби Божої в Українській католицькій церкві св. Михаїла

Хори „Євшан" і „Діброва" під проводом О. Кузьми виконали „Отче Наш" Миколи Леонтовича, а Владика П. Хомницький провів молитву. Присутні виконали молитву за Україну Миколи Лисенка „Боже Великий, Єдиний".

Н. Рудько проголосила тост, а хор заспівав „Сотвори, Господи, Многая Літа". Місцева танцювальна група „Золотий промінь" виконала танці „Привіт" і „Гуцульський".

Діти з Школи українознавства при парафії св. Михаїла в Гартфорді показали оригінальну сценку про св. Михаїла. Вони при супроводі бандури Люди Юркевич заспівали кілька пісень, а Софійка Мартинюк, донечка пароха, виголосила віршик.

Після короткого слова о. пароха П. Мартинюка бенкет завершив Владика П. Хомницький молитвою і підсумками.

Настала хвилина роздання Пропам'ятної книги усім парафіянам і гостям. Праця над нею була невпинна і довга. Книга, над якою трудився Комітет книги, увінчалася великим успіхом. Ця книга залишиться спомином історії церкви св. Михаїла для майбутнього покоління. Потрібно згадати послідовну працю св. п. Олександра Пришляка у вишукуванні і виписуванні цієї історії.

У Комітеті святкувань працювали о. парох П. Мартинюк, Н. Рудько (голова), Петруся Мокрицька, Ігор Рудько, Люсина Кебало, Аня М. Гансон, Анна Матіяш, Юлія Нестерук. Пропам'ятну книгу підготував комітет у складі: Євген Бабій – голова, О. Пришляк, Зірка Рудик, Володимир Кебало, Катруся Заставська, Мелянія Кузьма, Ю. Нестерук. Їм допомагали Ірена Олексяк, Володимира Теслюк, Уляна і Ігор Грині, Надія Гафткович, Мирон Колінський і Лана Бабій. Історію церкви на англійську мову переклав Андрій Рудик.

Мелянія Кузьма,
Зірка Рудик

У Бібліотеці...

(Закінчення зі стор. 1)

час проведення всеукраїнського референдуму понад 90 відс. українців проголосували за незалежність своєї держави,

Цього року привітати Україну з святом прийшли понад 1,000 гостей, серед яких були представники Конґресу США, Адміністрації Президента і Державного департаменту США, дипломатичного корпусу, урядових та недержавних інституцій, дослідницьких і політологічних центрів, провідники української громади, журналісти.

В культурній програмі прийняття виступили капеля „Спів життя", яка, крім національних гимнів обох держав, виконала твори видатних українських і американських композиторів Миколи Леонтовича, Бориса Лятошинського, Кетрін Лі Бейтс та Самюеля Варда.

Гості ознайомилися з фотовиставкою про Україну і отримали подарунки на пам'ять про 20-ту річницю Незалежности України.

Посольство України в США

В Києві відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

вою державою. Тому ми, учасники Форуму української молоді діяспори „Київ-2011", висловлюємо свій протест проти незаконної політичної розправи над Юлією Тимошенко, Юрієм Луценком та іншими представниками опозиції. Ми вважаємо такі дії влади неприпустимими та аморальними".

У цей же день Всеукраїнська громадська організація „Молодий народний рух" та Спільнота „Покоління-2020" влаштували до Дня Незалежности України етновечірку, на якій виступили гурти „Варйон", „Врода", „Камо грядеши", етно-рок-гурт „Веремій", вокально-інструментальний ансамбль „Українські барви", Руслан Трочинський – провідник гурту „Свята ватра" з Естонії, молоді поети, а також відбулися цікаві конкурси.

Наступні два дні учасники форуму мали майстер-кляси зі створення проєктів, оформлення проєктних документів, збірки фінансів, менеджменту організацій тощо від професійного Salto-тренера Андрія Донця. Він також розповів молоді про можливості програм „Молодь в дії" та „Европейський молодіжний фонд". Метою вшколів було активізувати співпрацю молоді діяспори з різних країн над проєктами европейських фондів.

Протягом праці форуму учасники зустрілися з відомими громадсько-політичними діячами України – заступником голови Верховної Ради України Миколою Томенком, головою Комітету з европейської інтеграції Верховної Ради України Борисом Тарасюком та прем'єр-міністром опозиційного уряду Сергієм Соболєвим, після чого відбулася екскурсія по приміщенню Верховної Ради України.

Також учасники мали зустріч із представниками 23 громадських організацій України, які презентували свою діяльність.

Окрім цього, учасники форуму мали змогу подорожувати Україною. Спочатку делеґація завітала до Канева, де вклонилася Великому Кобзареві та побувала в Музеї Тараса Шевченка, потім – до Чигирина, де відвідала Музей Богдана Хмельницького, бастіон гетьмана Петра Дорошенка та інші історичні пам'ятки.

Завершився форум виступом Національного академічного народного хору ім. Г. Верьовки, який не залишив байдужим жодного учасника молодіжного форуму.

З резолюціями Форуму української молоді діаспори „Київ-2011" можна ознайомитись на сторінці КУМО СКУ за адресою: "http://www.ukrainianworldcongress.org/index.php?id=517&inner=true".

Світовий Конґрес Українців

Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук) виступає на відкритті форуму.

У залі Форуму під час виступу президента Світового Конґресу Українців Євгена Чолія.

НАПЕРЕДОДНІ ЮВІЛЕЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В одній особі – вчений і поет

Леонід Рудницький,
академік НАН України,
ректор-емерит УВУ

У жовтні цього року українська громада США святкуватиме 90-ліття Українського Вільного Університету (УВУ). Створений при Фундації УВУ у Ню-Йорку Організаційний комітет плянує низку наукових і науково-інформативних конференцій у Вашинґтоні, Ню-Йорку і Філядельфії. Можливо (і дуже бажано), що й інші громади, на Заході Америки й у Канаді, також відсвяткують ювілей цієї унікальної установи.

Та, мабуть, найкращий спосіб відзначити це 90-ліття –це згадати тих особистостей, що в рамках УВУ служили українській і світовій науці. УВУ завжди мав низку блискучих викладачів, які наклали свою печать на цілі ґенерації випускників Університету.

Між незабутніми професорами, корифеями української науки є й Володимир Янів (1908-1991).

Впродовж 18 років (1968-1986), д-р В. Янів очолював УВУ, і за його ректорства міжнародний імідж Університету постійно зростав. Він, окрім наукового таланту, володів адміністративним хистом та умінням нав'язувати міжнародні особисті й інституційні контакти.

Крім того, В. Янів був надзвичайно красномовним викладачем. Його лекції приваблювали слухачів (включно з автором цих рядків) не тільки своїм змістом, який завжди виказував глибину думки й рідкісну ерудованість, але і також своєю красномовністю (і це не тільки, коли він говорив українською мовою, але і також німецькою та французькою). Хоч В. Янів як поет багато віршів не написав, він ніколи не переставав бути поетом і цей дух поезії наповнював майже всі його публічні виступи.

В. Янів є автором чотирьох збірок віршів: „Сонце і ґрати" „Листопадові фраґменти" (1941), „Шляхи" (1951) і „Життя" (1975). У них, крім релігійних і патріотичних мотивів, відчуваємо також автобіографічні елементи з життя молодого Янева – в'язня, який за своє націоналістичне наставлення та підпільну діяльність, особливо у Пласті, зазнав чимало переслідувань, приниженнь, обшуків і ув'язнень, зокрема у Березі-Картузькій та у Бриґідках. Він був позбавлений громадських прав та змушений перервати студії в Україні, закінчив їх аж 1944 року у Берліні, написавши дисертацію з галузі тюремної психології.

Як науковець, професор і довголітний ректор УВУ, дійсний член Наукового Товариства ім Шевченка та Української Вільної Академії Наук в Европі, В. Янів написав чимало наукових праць з ділянок психології, етнопсихології, соціології, філософії і літературознавства. Особливу увагу у своїх дослідах, як і в професійному та приватному житті, він присвятив релігії. Вчений був засновником Українського християнського руху і за заслуги у релігійній сфері отримав Орден св. Григорія. Він був організатором багатьох наукових конференцій та симпозіюмів, між ними – величного наукового конґресу з приводу 1000-ліття Хрещення Руси-України, що відбувся у Мюнхені 1988 року.

До кінця свого життя В. Янів залишився вірним ідеалам своєї молодости. Як громадський і культурний діяч він завжди на різноманітних форумах обстоював національні права й гідність України. Як пластун та християнський діяч він був непохитним противником алькоголю, можливо, навіть до пересади.

Пригадую, коли у ранніх 1970-их роках він в асисті мґр. Володимира Дідовича, пізнішого Єпископа Української Автокефальної Православної Церкви, який тоді служив генеральним секретарем УВУ, поїхав до Риму, до Патріярха Йосифа Сліпого у справі співпраці між УВУ і Українським Католицьким Університетом. Патріярх прийняв гостей дуже ввічливо; адже він цінував УВУ і, як відомо, купив будинок для Університету на вулиці Пінценавер, 15, у престижній частині міста Мюнхену, Боґенгавзені, 1974 року. Гостинність Патріярха Йосифа славнозвісна. Він цінив також шляхетні напої і запросив гостей випити чарку коньяку. В. Янів чемно, але катеґорично відмовився, мовляв, він алькогольних напоїв не вживає. Патріярх був трохи заскочений, такого „одкоша" не сподівався. Ситуацію дипломатично врятував В. Дідович, який заявив, що радо заступатиме ректора в цій аристологічній ділянці, і так Патріярх та майбутній владика УАПЦ випили на здоров'я тих, що не п'ють; співпраця між УВУ і УКУ була успішно нав'язана.

Але була й така хвилина у житті В. Яніва, коли він уважав за цілком відповідне вихилити келих. Сталося це 20 років тому, в день, коли Україна проголосила свою державну незалежність. Витерши сльози зворушення та перехрестившись, старий вояк випив чарку за український народ, для якого він жив і страждав і за долю якого невтомно боровся словом і ділом.

Нижче пропоную текст, у дещо стислішому варіянті, нашої з д-ром В. Яневим розмови, яка відбулася у Мюнхені 6 липня 1990 року.

– Чому Ви писали і пишете поезії? Для академіка, ректора, католицького діяча – навіщо ще й поезія? Чи вона для Вас є певною мірою втечою від того виру праці, в якому Ви перебували впродовж Вашого життя, чи поезія була виявом цієї самої енерґії, яка спонукала Вас працювати в науці? Що це взагалі таке – поезія Володимира Янева?

– Отже, то важко сказати... В нас, за моїх молодих років, життя суспільно-громадське було дуже зв'язане з поезією, всі видатні постаті були дуже часто і видатними письменниками, національна свідомість кристалізувалася на постатях письменників.

– І воно так є й сьогодні.

– Так, отже, і я хотів тоді проявитися як письменник. Я виходив із спроб не дитячих, а молодечих, і писав, і початково навіть писав досить інтенсивно, але не працюючи спеціяльно над формою, а радше над тим, що я почував. То був перший етап.

– В тих ранніх етапах хто мав вплив на Вашу творчість, на розвиток Янева-поета? Чи були тут якісь специфічні постаті українців, не українців?

– Вважаючи поезію функцією суспільного життя і пов'язуючи її з розвитком української політичної і громадської думки, зокрема, скажімо, дивлячись на ролю Шевченка, то я був під впливом тих людей, котрі кристалізували світогляд національний... Ніде правди діти, глибини Шевченкової творчости я не розумів в гімназії, аж зрозумів далеко пізніше... Натомість я мав доброго професора польської літератури, називався Роман Драґан, він умів захопити літературою... Як певний стимул для писання поезії була для мене література польська під впливом власне Драґана, під впливом тієї ролі, яку польська поезія відіграла для польської самостійницької думки – Міцкевич, Словацький...

Не можу сказати, щоб я в тому напрямі відразу йшов в моїй ранній поезії, це була поезія молодої людини, котра зачинає писати, і то було радше з'ясування певних сентиментів, почувань, і тут в данному випадку мене незаперечно цікавила „Молода Муза", зокрема я мав досить улюбленого поета, то був Степан Чернецький, менше, може, Петро Карманський.

– Ви – визначний католицький діяч, багато зробили для Церкви взагалі, і для Української Греко-Католицької Церкви зокрема, і Ваша поезія має сильні релігійні мотиви. Які є співзаємини між релігією і поезією? Між Вашим особистим кредо і Вашою діяльністю, і тим, що Ви написали?

– Я належу до ґенерації, котра була радше індеферентна в молодості, не невіруюча, але індиферентна. Тобто я не був невіруючий, але засаднично це не стояло в центрі моєї уваги... Водночас із поглибленням мого світогляду, коли я переживав довгі роки у в'язниці, ця проблема скристалізувалася: або я вірую, або я індиферентний. В роздумах власне в'язничних передусім скристалізувався мій світогляд (я зазнав понад п'ять літ в'язниці), саме там, коли я перебував чотири місяці в ізоляції, після Берези-Картузької.

Отже, це почало виявлятися в поезії, а виявилося аж ген пізніше в німецькій в'язниці у шпиталі, у Монтелюпіх у Кракові, коли цілком просто за розгортанням тематики і проблематики я пішов до того, що дав у „Шляхах" і що передруковано в „Хрестоматії української релігійної поезії".

– Якби Ви себе хотіли порівняти з кимось з сучасних поетів українських чи не українських, то чи є ще „альтер Янів" – поет і ерудит, і активіст релігійний, і академік?

– Якщо можна б мене порівнювати, то, можливо, з Василем Щуратом. Він має цілу низку поезій релігійних, а крім цього, він був ерудит, і був ректором Львівського Тайного університету.

– Між Вашими збірками „Шляхи" і „Життя" є величезна пере-

(Закінчення на стор. 13)

В одній особі...

(Закінчення зі стор. 12)

рва, чому?

– Цілком просто, бо „Шляхи" не дістали рецензій позитивних, а крім цього, одну дістали дуже неґативну – від Костюка-Подоляка, і це мене так вразило, що я втратив віру в себе...

– То Ви тоді були дуже молоді, коли себе так дали зразити одній рецензії?

– Ні, але поезія для мене тоді була єдиним сенсом мого життя. Я молодий не був, але був критичний до себе самого... Я не писав, тому що хотів написати, скажімо, цикли в мене родилися не як цикли, вони були задумані як певна органічна цілість, коли вірш визрівав і в мені визрівала тоді форма і зміст...

– То Ви в собі не бачите інтелектуального поета, а більш стихійного?

– Абсолютно ні! Абсолютно ні! Йде про те, що в мене є один елемент, який може рішити, чи я пишу вірш чи не пишу. Був випадок, що я, втікаючи від моєї наукової праці – я тоді був ректором Українського Вільного Університету, – для відпруження ішов пішки (я тоді мешкав у пані Олі Пеленської, і це було шість кілометрів між моїм помешканням і університетом) – і якби тоді просто підсвідомо не постало перших п'ять віршів, то я був би, правдоподібно, не написав цієї збірки. Отже, то було надхнення, що я написав перших п'ять стихів, котрі мені видалися вартісними на те, щоб створити перший вірш, а від першого вірша пішли дальше, але абсолютно не інтелектуалізовані, доки не скристалізувалася думка в той спосіб, що вона вийшла сполучилася з настроєм. До того часу я не створив жодного вірша... Я дбав про органічну сполуку форми із змістом, але насамперед – з настроєм і з ритмікою. В мене ритміка відіграє колосальну ролю в поезії...

Володимир Янів

De profundis

То знову гнів, як в дні потопи Бату-хана,
Хай світло в душі не погасне,

І скрип немазаних возів, і сонце тьмяне.

Знов буде в підземеллях смолоскип горіти,
Так, як тоді, як в ніч гріха зачало дніти.

Хрест при народженні і ще раз при обнові,
І в болю страстей лиш заслуга і в любові.
І зрозумійте, моловіри і чужинці

Цю правду й віру в символ: „In hoc signo vinces".

І знайте: запишається чорнозем хлібом,
І знов опікуни святинь – Борис із Глібом.

В'язень

Хай світло в душі не погасне,
Ікони померклого дому,
І мрії не вмруть передчасно,
Щоб я не скорився нікому
По предків незламних зразкові
І титли не зрікся, ні коми,
Лиш голосу слухав любови
І скрізь пам'ятав на тортурах,
Що вічно „Eppur si muove",
І сонце нам зійде і в мурах.

Українська Вікіпедія вийшла на 14-те місце в світі

Українська Вікіпедія за числом статтей вийшла на 14-те місце серед 282 Вікіпедій різними мовами світу. Це сталося 31 серпня, коли в українській Вікіпедії було 311,200 статтей. На той час у норвезькій Вікіпедії було 311,199 статтей. Ще на початку серпня цього року Вікіпедія норвезькою мовою мала на 3,100 статтей більше, ніж Вікіпедія українською мовою.

311,200-ою стала стаття про Білки — зупиночний пункт Південно-Західньої залізниці. Автор статті Анатолій Ґончаров редаґує Вікіпедію з 2005 року і за цей час започаткував понад 1,300 нових статтей і зробив понад 60 тис. редагувань, посівши серед редакторів української Вікіпедії 11-те місце за активністю. При приблизно рівному числі статтей в українській і норвезькій Вікіпедіях в українській було зроблено 7,658,148 редаґувань (8.01 в середньому на статтю), а в норвезькій 9,775,920 (12.75 в середньому на статтю). Протягом останнього місяця норвезьку Вікіпедію редаґувало 1,984 осіб, а українську – 1,589.

Вікіпедія є основним джерелом енциклопедичної інформації для користувачів Інтернету у всьому світі. За охопленням інтернет-авдиторії Вікіпедія в Україні посідає шосте місце з показником 60 відс. Вікіпедія утримується за рахунок добровільних пожертв окремих осіб і організацій.

Залучення нових редакторів до Вікіпедії, пропаґанда цієї унікальної вільної енциклопедії, а також збір пожертв на її функціонування є основними завданнями українського відділення Фонду Вікі-медіа – громадської організації „Вікі-медіа Україна".

Фонд Вікі-медіа

MEEST
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ
АКАДЕМІЧНИЙ
ОБЛАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ
МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
ЗАПРОШУЄМО НА ПЕРЕГЛЯД ВИСТАВИ:
October 14, 2011 at 8:00pm, Friday
Ukrainian American Cultural Center of New Jersey
60C North Jefferson Road, Whippany, NJ 07981
October 15, 2011 at 7:30pm, Saturday
Fashion Institute of Technology
Seventh Avenue at 27th Street,
New York, NY 1001-5992
October 16, 2011 at 2:30pm, Sunday
Ukrainian Educational and Cultural Center
700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046
За квитками та додатковою інформацією
звертатись до компанії Meest - America
T 1.800.288.9949
Інсценізація
Заслуженого артиста України
Ростислава Держипільського
Організатор і спонсор гастролей
компанія MEEST-America
СОЛОДКА ДАРУСЯ
Драма на 2 дії
за мотивами однойменного роману
МАРІЇ МАТІОС

Українські і французькі винороби уклали професійний контакт

Свято в Коблеві прикрасили юні барабанниці.

Голова правління акційного товариства „Коблево" Віра Козловська і генеральний директор асоціяції виноробів „Божоле" Жан Буржад відкривають пам'ятну стелу. Фото: Олександр Вівчарик

Олександр Вівчарик

КОБЛЕВО, Миколаївська область. – 3 серпня у містечку відкрили пам'ятну стелу в ознаменування початку професійних і побратимських зв'язків між двома центрами виноробства – Коблевом і французьким Божоле.

На березі Тілігульського лиману Чорного моря розквітли національні українські та французькі прапори, виструнчилися бара-

(Закінчення на стор. 26)

Український музикант Тимофій Вінковський виконав для французьких гостей „Марсеєз" на винних чарах.

Директор Жан Буржад показав, як танцюють у Божоле.

Відбувся Всеамериканський Маніфестаційний здвиг СУМ в Америці

Оксана Бартків

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – Протягом 2-4 вересня на Оселі Спілки Української Молоді в Америці відбувся 60-ий Всеамериканський маніфестаційний здвиг СУМ в Америці, який мав гаслом „Ми стали волі на сторожі“. Здвиг відзначив 65-ліття відновлення СУМ, 150-ліття з дня смерти Тараса Шевченка, 20-ліття проголошення Незалежности України, 70-ліття відновлення Незалежности України Актом 30 червня 1941 року, 25-ліття Чорнобильської трагедії.

До проведення було покликано команду: комендант – Юрій Симчик, бунчужний – Михайло Науменко, писар – Надя Длябога, духовні опікуни – о. Симеон та брат Вінкентій, референт мистецької програми – Андрій Стасів, фінансові референти – Мирон Солтис та Михайло Томашевський, спортовий референт – Петро Колінський, господарський референт – Роман Колінський, медичний опікун – Христя Кобилецька.

Відбулася зустріч дружинників СУМ, під час якої обговорювалися стратегічні пляни діяльности. Перед пам’ятниками Героїв відбувся концерт.

У мистецьких програмах брали участь духова оркестра „Батурин“ з Торонто (керівник Петруся Чорнописька), танцювальний ансамбль „Україна“ з Торонто (юна солістка – Христина Шафранська), Заслужена артистка України Людмила Фесенко та Сергій Побединський. Перед гостями виступили учасники табору мистецтва та культури, який відбувся на оселі в другій половині серпня. Програмою провадила комендант цього табору, голова Крайової виховної ради СУМ Марійка Поліщук.

У новозбудованому павільйоні учасники та гості здвигу забавлялися під звуки оркестр „Грім“ та „Світанок“, а молодше юнацтво, суменята та гості мали приємний час на іграх, які діяли на оселі.

Надзвичайно цікавою і для багатьох несподіваною була зустріч з письменником, лавреатом державної премії ім. Тараса Шевченка Василем Шкляром, який представив свою книгу „Чорний Ворон“, розповів про історію написання книги та відповів на запитання авдиторії.

4 вересня урочиста частина розпочалася Богослужінням, яке відслужив о. Симеон. Було посвячено прапор новоствореного Відділу Юнацтва СУМ „Херсонес“ в Стемфорді, Конектикат. Урочисто під звуки оркестри та спів Стефана Шкафаровського було піднесено прапори США та України. Святковий наказ прочитала Н. Длябога.

Маніфестаційну програму відкрив Ю. Симчик, який попросив до вітального слова голову Крайової управи СУМ Андрія Бігуна. Головним промовцем була Леся Гаргай.

Ю. Симчик представив почесних гостей здвигу: о. Юрія Базилевського з Української Православної Церкви, Олеся Лабуньку – голову Крайової Пластової Таборової Комісії, Володимира Блажейовського – представника Організації оборони Лемківщини, Лева Іваськова з Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, Богдана Качура – голову Світової ліґи політичних в’язнів, Теодора Воляника – голову Фундації Вільного Українського Університету та інших.

(Закінчення на стор. 18)

Сумівська молодь під час урочистої частини здвигу.
Фото: Тарас Гнатишин

Виступає голова Крайової Управи Спілки Української Молоді в Америці Андрій Бігун.

Новини з Національного університету „Острозька академія“

Буде відзначено 1160-річчя української державности

Студенти Національного університету „Острозька академія“ виступили з ініціятивою відзначити в Україні у 2012 році 1160-річчя заснування української державности.

Спудеї у День знань 1 вересня прослухали лекцію відомого українського науковця, директора Інституту літератури ім. Тараса Шевченка Миколи Жулинського, який зазначив, що свого часу перший Президент Української Народної Республіки Михайло Грушевський довів, що Давня Русь була Українською державою, а термін Русь – політичний та етнічний ідентифікатор для українців епохи Середньовіччя. Від 852 року з'явилася назва Русь – державне й воєнно-політичне об'єднання, центром якого була Київщина. Відтоді почали вести літописні записи, фіксувати події давньої історії.

Оскільки у 2012 році відбуватиметься чемпіонат Европи з футболу, це дасть можливість черговий раз нагадати його гостям про те, що Українська держава творилася в час раннього середньовіччя і є складовою частиною великого Европейського дому.

Олексій Костюченко

Нові обрії українсько-китайської співпраці

Національний університет „Острозька академія“ традиційно налагоджує дружні стосунки з вищими навчальними закладами світу. Минулого року університет розпочав українсько-китайську співпрацю, оголосивши набір студентів на сертифікатну програму з вивчення китайської мови, якою керував викладач Синьцзянського університету проф. Фида Умар.

Цього року співпраця між академією та Синьцзянським аґрарним університетом перейшла на якісно новий рівень, оскільки ректори Ігор Пасічник та Ло Чу Джанґ підписали офіційний договір про співпрацю. Таким чином, Острозька академія стала першим вищим навчальним закладом Европи, який уклав договір з Синьцзянським аґрарним університетом.

Документ визначає основні напрямки спільної діяльности університетів, серед яких – випрацювання нових проєктів, обмін студентами, маґістрами та аспірантами, навчальними матеріялами, двостороння участь в конференціях, семінарах та інших наукових заходах, які проводяться в університетах-партнерах, а також участь в загальних маґістерських програмах, іноваційних проєктах, культурних та спортивних подіях.

Тетяна Михалюк

Олександер Харват з альбомом „150 святинь Великої Волині“. Фото: Євген Цимбалюк

Відкрито пам'ятник першому спудеєві

1 вересня в Острозькому університеті відкрито пам'ятник першому спудеєві Східньої Европи 1569 року. Скульптура гармонійно вписалася в архітектурний ансамбль академії та зайняла почесне місце перед входом до навчального закладу.

Ініціятива встановлення скульптури належить ректорові академії Ігореві Пасічникові.

Пам'ятник виготовили з полімерів скульптор Острозької академії Віктор Архипов та його дружина Ольга. Мистці у скульптурному шедеврі намагалися поєднати минуле і сучасне та передати юнацький максималізм, притаманний студентству академії.

Студенти університету уже започаткували традицію потирати потилицю спудея та ремінець його сумки з написом латиною „Academia Ostrogiensis“, щоб зарядитися позитивною енерґією, яка їм знадобиться під час навчання.

Олексій Костюченко

Обкладинка нового фотоальбому. Фото: Аліса Гордійчук

Академік Микола Жулинський під час зустрічі в академії. Фото: Тетяна Зубенко

Презентували альбом „150 святинь Великої Волині“

У Національному університеті „Острозька академія“ 8 вересня відбулася презентація фотоальбому „150 святинь Великої Волині“ за участи рівненського фотографа Олександра Харвата та художника-реставратора Миколи Бендюка.

У фотоальбомі вміщено найкращі зразки іконопису, живопису, скульптури, декоративно-ужиткового мистецтва та стародруків від XII до XX ст., що походять з території Рівненської, Волинської, Львівської, Тернопільської, Житомирської та Хмельницької областей.

150 найцінніших пам'яток культурної спадщини автори вибрали з музейних експозицій, приватних колекцій, храмів та запасників. Фоторепродукції, верстку та видання альбому здійснив О. Харват, тексти та науковий добір експонатів забезпечили М. Бендюк та науковець Віктор Луц.

До другого фотоальбому, „Шляхами Великої Волині“, увійдуть пам'ятки культури та мальовничі краєвиди Волині.

Олексій Костюченко

Спортивний ранок в університеті

Загальною ранковою зарядкою Острозька академія відзначила 9 вересня День фізичної культури і спорту.

Студенти, викладачі і ректор Ігор Пасічник зібралися на стадіоні, виконали руханку, біг і гімнастичні вправи.

За активну участь у Всеукраїнському місячнику „Спорт для всіх – спільна турбота“ Острозьку академію нагородили медалею Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України.

Катерина Тодоренко

Пам'ятник першому спудеєві Острозької академії. Фото: Назарій Зеленчук

Руханка на університетському стадіоні.

УКРАЇНА І СВІТ

Подорож донецьких пластунів

ДОНЕЦЬК. – Цього літа відбувся пластовий мандрівний табір „Трипільське коло“ (комендант пластун-сеньйор о. Олександер Воловенко), організований пластунами і пластунками станиць в Донецьку та Авдіївці.

Кожний з учасників табору віком від 10 до 16 років чув про Трипілля, а от побачили цю всесвітньовідому землю всі таборовики, крім коменданта, вперше. Відкрили табір в сакральному колі музею „Арата" в селі Трипілля.

Після ознайомлення з музейними експозиціями, вже на березі Дніпра, таборовики слухали розповіді о. О. Воловенка про Данила Терпила (отамана Зеленого), про трипільців, які на своїй землі ціною життя виборювали незалежність української держави. Ночували в селі Халеп'я, мешканці якого виявили щиру гостинність.

Ще до знайомства з місцевим музеєм таборовики дізналися про знахідки Вікентія Хвойки, який у XIX ст. розкопав поселення нікому невідомої культури.

Місцевий священик о. Василь привіз до місця ночівлі дітей сухих дров, харчі і питну воду. А зранку в його храмі, який ще будується, він з о. О. Воловенком відслужив Молебень за Україну.

Пластуни вирушили до Канева, у розмовах повертаючись до побаченого і почутого в Трипіллі. Вранці почалося духовне сходження на Тарасову гору. Всі стояли над Дніпром, слухали зворушливу розповідь екскурсовода про те, що саме тут поет мріяв знайти тихе пристанище і спокій, про те, як шукав споріднену душу і кохання, про нелюдські поневіряння на чужині, про останній шлях поета на батьківщину, про місце Тараса Шевченка, його поетичного слова в серцях українців.

Пластунки Валентина Крутова та Наталія Шерекіна з щирою впевненістю висловили намір приїхати сюди ще раз, але обов'язково з власними гуртками. Пластуни поклали квіти до могили Кобзаря, вшанували пам'ять Олекси Гірника, який загинув на горі в ім'я волі народу.

Знову дорога, і група пластунів – в Переяславі-Хмельницькому, де Т. Шевченко написав свої найкращі твори.

У своїх мандрівних записничках всі юнаки і юначки писали про Переяслав, як про окрему дивну подорож до краю гетьманів і князів, майстрів і письменників, художників і філософів.

Прощальною нотою „Трипільського кола" був Київ. Закривали табір біля Михайлівського Золотоверхого собору: золото бань, блакить неба, заключні слова подяки коменданта. І в ту хвилину, коли табір було завершено, більшість вже мріяла про нові подорожі.

Тетяна Переверзєва,
виховниця пластового мандрівного табору „Трипільське коло"
(курінь „Княгині")

Таборовики біля хати Івана Ядловського на Чернечій горі в Каневі.

Синьо-жовтий прапор – над Дніпром.

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 16)

Усні привіти висловили Михайло Козюпа – голова Організації оборони чотирьох свобід України, Петро Ставничий – голова Крайової Пластової Старшини. Президент Кредитової Кооперативи СУМА в Йонкерсі Володимир Козіцький та Квітка Семанишин – представник головного уряду Союзу українців-католиків „Провидіння" привітали присутніх та вручили чеки-дарунки А. Бігунові, який подякував усім тим, хто протягом року пожертвував на розвиток оселі в загальній сумі 543 тис. дол. Особливу подяку за княжі пожертви А. Бігун склав осередкові ім. Євгена Коновальця в Трентоні, Ню-Джерзі, та осередкові ім. Василя Біласа в Бостоні, Масачусетс, та вручив їм грамоти.

Маніфестаційна частина здвигу закінчилася дефілядою осередків СУМ, якою провадив Мирон Приймак та до якої грала оркестра „Батурин". Першим ішов Осередок ім. 30 червня 1941 року з Йонкерсу з переходовим прапором СУМ.

Спостереження: було багато політиканства

V Всесвітній форум українців залишив суперечливі враження. Як і очікувалося, замість аналізи минулого і пропозицій на майбутнє, було багато палких, але порожніх промов, політиканства та суперечок. Показовим в цьому пляні стало урочисте відкриття форуму, що перетворилося у низку патосних виступів з загальними тезами: „Нещасна, віками пригноблена українська нація", „клятий антидемократичний уряд", „імперсько-загарбницька політика Росії" і т. п. Втім, було й те, що можна вважати певним позитивом.

Якщо ж почитати українську пресу, може скластися враження, що представники української діяспори з усіх континентів приїхали до Києва лише за тим, щоб обговорити політичну ситуацію в Україні. Лише один приклад. Цитую: „Як передає кореспондент УНІАН, під час виступу на форумі міністра закордонних справ Костянтина Грищенка делеґат вигукнув: „Скільки ми ще будемо слухати цього москаля?!". Його підтримали й деякі інші учасники форуму, які почали скандувати? „Ганьба!". Це слово делеґати повторювали протягом виступу К. Грищенка декілька разів, учасники зібрання скандували „Ганьба Президенту!", „Ганьба Януковичу!"

Так, серед гостей було декілька осіб несповна розуму, які й зачали активно кричати (саме тоді, коли зачитувався ініційований Віктором Януковичем „Закон про новий статус закордонних українців", але ані до закордонного українства, а тим більше до офіційної делеґації вони взагалі ніякого відношення не мали. Делеґати ж вийшли „крайніми", хоча їх було 300 осіб, інші – ще 800 гостей, в число яких пролізли провокатори, які користувалися пережитками української демократії: кричи собі з місця, ображай всіх на світі, а тобі нічого за це не буде і ніхто з залі не випхає (а треба було б). Між іншим, їх було лише двоє. Двоє! А УНІАН пише, що свистала ціла заля.

Політика конфронтації діяспори з українською владою – це шлях в нікуди. Така думка часто лунала на форумі, на засіданнях його секцій, і я її підтримую. Який може бути діялог закордонного українства з урядом України, коли діяспора не бажає цього діялогу та взагалі не може, сформулювати, чого вона хоче?

Не можна щось вибудовувати, керуючись лише тим, якого „кольору" влада в Україні. Знайдіть мені 10 суттєвих відмінностей між попереднім та сучасним урядами! Ніколи не знайдеться такого президента, який сподобається одразу всім на світі, а робити справу та співпрацювати треба з усіма (якщо випадок не зовсім клінічний), бо якщо вічно боротися з вітряками і чекати „сприятливих умов", то ми, діяспора, будемо тільки деґрадувати. Вже й так багато втрачено, особливо у сфері молодіжної політики.

Наприклад, як на мене, найбільш актуальним є питання, чому закордонні студенти українського походження не мають досі змоги навчатися в українських вищих школах на спеціяльних умовах (а це, між іншим, ті люди, які хочуть добровільно залишити країну свого постійного перебування, часто набагато більш благополучну, ніж сама Україна, і далі жити й працювати на своїй етнічній батьківщині).

Але напередодні згаданих діяспорних з'їздів українська влада наче згадала про діяспору – був ініційований позачерговий законопроєкт про статус закордонного українця, який, у разі прийняття Верховною Радою, буде надавати значні права та можливості особам українського походження. Відтепер чужинці з статусом закордонного українця зможуть без зайвих перешкод жити й працювати в Україні, а також вчитися на рівних засадах з українськими студентами.

Цікаво, що на засіданні молодіжної секції 4-5 серпня молодь діяспори та інших українських молодіжних організацій в проєкті резолюції майже слово в слово описувала вимоги щодо статусу закордонного українства, включені в оголошений К. Грищенком закон. Але то не важливо, чи за основу брали наш проєкт резолюції (я її до речі не підтримав, хоча і брав участь в створенні, бо в ній є пункти, що мені не подобаються), чи то самі урядовці додумали, – головне, що діло може зрушити з місця. Дивно, що при попередніх урядах все стояло на місці, і чому вони не розуміли, що надати нормальні права закордонним українцям вигідно, перш за все Україні, як державі (інвестиції, спільні проєкти і т. п.) та її урядові для підняття поваги держави.

Ось саме за цей законопроєкт можна щиро подякувати нинішній владі. Не буду на всі боки виголошувати дифірамби з цього приводу, сподіваюся, що будуть створені конкретні механізми втілення положень цього закону у життя. Але ініціятива є, і це вже добре.

Іґнорувати гострі протиріччя у середовищі діяспори далі неможливо, але пов'язані вони не з політикою, а з тим, що багатьом закордонним українцям якраз набридли спроби використовувати їх у ході протистояння між політичними конкурентами. Вони очікують конкретну працю, яка б вирішувала їхні сьогоднішні нагальні проблеми. Враховуючи реальні сучасні виклики, необхідний новітній підхід у відстоюванні інтересів українських громад, розпорошених по всьому світові – прагматичний, спрямований на пошуки механізмів об'єднання українців у світі та на те, щоб позбутися традиційної хвороби з'їздів українства: „шароварщини", а також принципу „де два українці – там три гетьмани", який вміло використовують політики для нарощування соціяльної напруги у суспільстві.

Треба робити конкретні справи для об'єднання нації, підняття її міжнародного статусу, а не „молоти язиком". Який би уряд не прийшов в Україні до влади, треба з ним знаходити спільну мову і конструктивно працювати поза межами політики.

Сучасна українська нація має опанувати новітні технології управління в усіх сферах життя: в економіці, культурі, розв'язанні соціяльних проблем. Щоб цей модель запрацював, є єдиний шлях – залучення найпотужнішого інтелекту українства до з'ясування сучасного ідеологічного підґрунтя: „Української Національної Ідеї". Можу навести конкретний приклад такої роботи: молодіжні організації Росії цього року об'єдналися та організували перший загальноросійський молодіжний форум української діяспори, до роботи якого долучилися представники з багатьох реґіонів Росії, в яких компактно проживають українці. Ми це зробили і до нас прислухалися.

А найголовніше, що ми побачили та познайомилися один з одним, визначили конкретні цілі, реалізація яких дозволить форуму стати традиційним, бо за нами майбутнє, і ми маємо зберегти національну свідомість та передати цю ідею нащадкам.

У цьому контексті можливо відзначити з позитивної сторони рішення молодіжної секції форуму щодо створення молодіжного напрямку при Українській Всесвітній Координаційній Раді, представники якого мають зосередити свої зусилля на організації діяльности молодіжних осередків української діяспори за кордоном.

Отже, маємо надію, що ми, українці, таки згуртуємося в націю, яку поважатиме увесь світ.

Олександер Двоєконко,
член правління „Об'єднання українців Росії",
Саратов, Росія

Виявили поховання вояків УПА

ЛІТВИЦЯ, Рівненська область. – 17 серпня на прохання сільського голови Товариство пошуку жертв війни та політичних репресій „Пам'ять" (голова Любомир Горбач) провело пошук поховань воїнів Української Повстанської Армії.

За спогадами старожилів у 1944 році на сільському цвинт,арі був похований курінний УПА Микита Скуба („Лайдака"), який загинув 11 березня 1944 року в бою з підрозділом внутрішніх військ НКВД. Згодом поруч з курінним поховали ще кількох повстанців.

Фахівці виявили п'ять кістяків: один жіночий та чотири чоловічих. Всі п'ятеро були поховані приблизно в один період на відстані близько одного метра один від одного. За переказами старожилів, було відомо, що курінний „Лайдака" був високого зросту, мав широкі плечі та був похований у військовому однострої.

Один з п'яти виявлених кістяків належав молодій людині високого зросту, виявлені також ґудзики та пряжки.

В селі зберігався спомин про місце захоронення українських воїнів, але за радянської влади було неможливо не лише встановити хрести на могилах повстанців, а й навіть нагорнути землі. На початку 1990-их років місцеві активісти насипали символічні могили на приблизному місці спочинку вояків. На сьогодні відома точна кількість похованих повстанців та встановлено місце захоронення курінного.

Благодійна ініціятива „Героїка", яка впорядковує українські військові поховання, розпочала виготовлення козацьких хрестів. Станом на 29 серпня вже виготовлено три бетонні хресті, триває збір фондів для виготовлення ще двох в Корсуні-Шевченківському на Черкащині.

М. Скуба народився у 1916 році в селі Бичаль, Рівненська область. На початку 1943 року був арештований німцями і деякий час перебував в Рівненській в'язниці, але здійснив втечу і в серпні 1943 року став командиром двох сотень рейдуючої бойової групи УПА „Бористен", з вересня 1943 року командував загоном УПА ім. Михайла Колодзинського Воєнної округи „Заграва". Посмертно отримав звання сотника УПА (17 березня 1944 року). Восени 1944 року на його честь було названо бриґаду УПА.

Дослідники на місці поховання воїнів Української Повстанської Армії.

У висліді наполегливого пошуку, який провели краєзнавець Олександер Задорожний та рівненські історики, встановлено ім'я ще одного з воїнів УПА, який похований на літвицькому сільському кладовищі поруч з курінним М. Скубою („Лайдакою").

Відновити втрачене ім'я вдалось завдяки опитуванню старожилів з Літвиці та прилеглих сіл. Відтак третім зліва від курінного УПА М. Скуби похований стрілець УПА, уродженець села Літвиці Андрій Колода, 1925 року народження, син Ілька Колоди.

Повстанець загинув в бою з більшовиками під селом Трипутня Дубровицького району Рівненської области у 1944 році.

Активісти благодійної ініціятиви „Героїка", яка займається впорядкуванням українських військових поховань, встановленням пам'ятників та пам'ятних знаків, присвячених борцям за незалежність України, розпочали роботу над виготовленням козацьких хрестів, котрі будуть поставлені на могилах героїв.

Павло Подобєд

UACCNJ

Український Фестиваль

1 жовтня 2011р.

(незалежно від погоди)

Приїжджайте о год. 11:30 на полуденок
і лишайтеся танцювати до ранку на забаві

Ukrainian American Cultural Center of NJ

60 North Jefferson Rd., Whippany

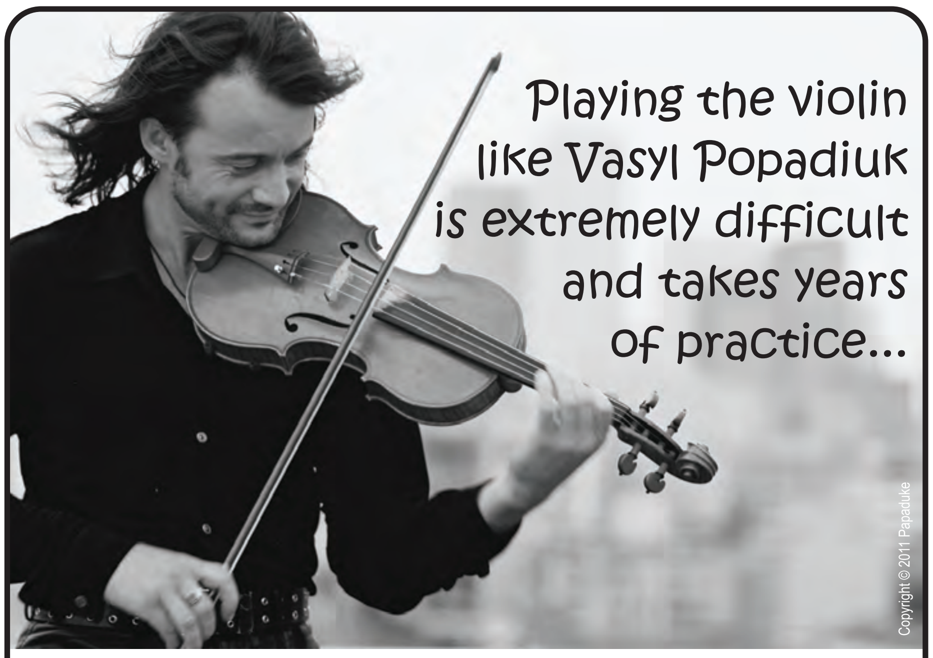
Вступ на фестиваль вільний!
Безкоштовне паркування!

На забаві буде грати оркестра **„Луна"**.
Вступ на забаву $15.
Вступ вільний для дітей віком до 13 років.

У програмі:

- Знамениті виступи
- смачні страви і солодке
- "Beer Garden"
- різноманітні продавці
- веселі гри і забави для цілої родини

За дальшими інформаціями просимо відвідати:
www.uaccnj.org

Applying for a mortgage online at www.rufcu.org is extremely easy and takes a few minutes...

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION
УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

www.rufcu.org 877-968-7828

Rochester, NY	585.544.9518	Albany, NY	518.266.0791
Sacramento, CA	916.721.1188	Syracuse, NY	315.471.4074
Boston, MA	781.493.6733	Portland, OR	503.774.1444

facebook.com/UkrainianFCU

EQUAL HOUSING LENDER

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на

доповідь

д-ра

ЮРІЯ МІЩЕНКА

представника громади вільних козаків „Нова Кубань"
Buena, New Jersey

„Кубанські козаки і реліквії (клейноди) Запорізької Січі в Америці".

В суботу, 1 жовтня 2011 р.
о 5-ій год. по пол.

в будинку НТШ
63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

ART AT THE INSTITUTE

РАДА ДИРЕКТОРІВ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ

щиро запрошує на
мистецьку виставку і зустріч

„LEVKAS PAINTINGS AND SCULPTURE"

Микола і Володимир
Ж У Р А В Л І

Виставка відкрита:

від 30 вересня до 13 листопада 2011 р.
від вівтірка до неділі, год. 12 - 6 веч.

Зустріч з мистцями:
середа, 5 жовтня 2011 р. год. 6 - 8 веч.

"Мистецтво в Інституті" презентує

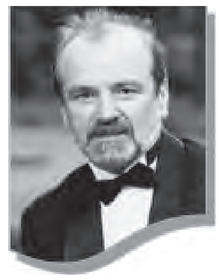
Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street, New York, NY 10075
212-288-8660; www.ukrainianinstitute.org

"Music at the Institute"

запрошує на концерт

в суботу, 1 жовтня 2011 р. о год. 8 веч.

„200-річчя Музики Лішта: український вплив"

У програмі всесвітньо відомий

піяніст **Микола Сук**

Вступ 30 дол. від особи,
25 дол. від членів УІА та сеньйорів,
10 дол. від студентів.

По дальші інформації та квитки просимо телефонувати **212-288-8660**

Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street (corner Fifth Avenue) New York City
212-288-8660 www.ukrainianinstitute.org

СПОРТ

Відбулися змагання з плавання на першість УСЦАК

Учасники змагань з плавання – члени Товариства „Чорноморська Січ“.

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 3 вересня вдруге в історії плавацьких змагань на першість Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК) була загроза їх відкликання з причини буревію. Буревій „Айрін“ бушував у Кетскильських горах, де розташовані найбільші українські оселі, включно з Союзівкою. Дороги були зруйновані, перерваний доплив електроенергії.

Загроза минула, коли вода зійшла і було відновлено доплив електроенергії. Треба було докласти багато праці для очищення і підготування спортових баз, що було зроблено і усі заплямовані імпрези відбулися справно, при досить активній участі спортовців та глядачів.

55-ті плавацькі і 56-ті тенісові першості пройшли успішно. У них взяли участь 47 плаваків та понад 40 тенісистів.

Традиційне відкриття змагань відбулося 3 вересня. Початок змагань проголосив ланковий тенісу УСЦАК Юрій Савчак. Його коротке звернення до змагунів та глядачів повторив англійською мовою Роман Гірняк, який цим разом виконував обов’язки судді і стартера змагань. Після нього учасників привітав голова УСЦАК Іриней Ісаїв, який проголосив обидва змагання відкритими.

Присутні при відкритті були представники Українського Народного Союзу та спортових осередків і молодіжних організацій, спортовці яких брали участь у змаганнях.

Після піднесення прапорів і виконаних гимнів США, Канади і України почалися змагання.

Після закінчення змагань відбулася церемонія вручення золотих, срібних і бронзових медалів, що їх уфундував Український Народний Союз. Медалі вручили функціонери УСЦАК і репрезентантка УНСоюзу – скарбник Рома Лісович.

Звітові плавацькі змагання перевела у заступництві недужої ланкової плавання УСЦАК Марійки Бокало – Христина Пітерс, обов’язки судді і стартера виконивав адвокат Р. Гірняк.

Часовими суддями були Микола Процюк, Петро Процюк, Мирон Олесницький, Тарас Козак, Леся Мікута, Софія Качор, Наталія Орос, Роман Ісаїв, Оксана Ісаїв.

Омелян Твардовський

Вислiди плавацьких змагань на Союзівці

Хлопці віком 10 років і молодші

25 метрів вільним стилем:
1. Шон Кей („Ч. Січ“) – 18.06;
2. Ейден Кей („Ч. Січ“) – 19.42;
3. Микола Ткаченко (СУМ) – 22.31.
50 метрів вільним стилем:
1. Лука Ісаїв („Тризуб“) – 38.52;
2. Левко Гоцко („Ч. Січ“) – 39.12;
3. Ш. Кей („Ч. Січ“) – 39.28.
25 метрів горілиць:
1. Л. Гоцко („Ч. Січ“) – 21.44;
2. Ш. Кей („Ч. Січ“) – 22.38;
3. Захарій Непогода (Пласт) – 28.28.
25 метрів метеликом:
1. Л. Гоцко („Ч. Січ“) – 19.91;
2. Л. Ісаїв („Тризуб“) – 21.97;
3. Е. Кей („Ч. Січ“) – 26.50.
Естафета 4х25 метрів вільним стилем:
1. Л. Гоцко, Е. Кей, Ш. Кей („Ч. Січ“) – 1:20,22,
2. Роман Корнят („Ч. Січ“), Л. Ісаїв („Тризуб“), М. Ткаченко (СУМ) – 1:22.93.

Дівчата віком 10 років і молодші

25 метрів вільним стилем:
1. Мая Науменко (Пласт) – 15.59;
2. Андрея Непоранна (СУМ) – 19.58;
3. Аріяна Ісаїв („Тризуб“) – 23.16.
50 метрів вільним стилем:
1. Софія Поліщук („Ч. Січ“) – 39.13.
25 метрів горілиць:
1. А. Непоранна (СУМ) – 26.57;
2. Наталія Кей („Ч. Січ“) – 30.97;
3. Алекса Ноженко („Ч. Січ“) – 36.06.
25 метрів грудним стилем:
1. М. Науменко (Пласт) – 21.02;
2. А. Непоранна (СУМ) – 26.40;
3. А. Ісаїв („Тризуб“) – 35.35.
25 метрів метеликом:
1. М. Науменко (Пласт) – 17.75;
2. А. Ісаїв (СУМ) – 33.22.
Естафета 4х25 метрів вільним стилем:
1. А. Ісаїв („Тризуб“), М. Науменко (Пласт), А. Непоранна (СУМ) , Олівія Береза („Ч. Січ“) – 1:29.75,
2. А. Ноженко, Н. Кей, С. Поліщук, Ромашка Лонкевич („Ч. Січ“) – 1:50.78.

Хлопці віком 11-12 років

25 метрів вільним стилем:
1. Марек Мікута („Ч. Січ“) – 21.25;
2. Роман Корнят („Ч. Січ“) – 23.06.
50 метрів вільним стилем:
1. Микола Непоранний (СУМ) – 34.91;
2. М. Мікута („Ч. Січ“) – 50.95.
25 метрів горілиць:
1. М. Непоранний (СУМ) – 19.70;
2. Олесь Поліщук („Ч. Січ“) – 19.90.
25 метрів грудним стилем:
1. О. Поліщук („Ч. Січ“) – 20.28;
2. М. Непоранний (СУМ) – 20.34.
25 метрів метеликом:
1. О. Поліщук („Ч. Січ“) – 39.40.
Естафета 4х25 метрів вільним стилем:
М. Мікута, О. Поліщук („Ч. Січ“), М. Непоранний (СУМ) – 1:12.00.

Дівчата віком 11-12 років

25 метрів вільним стилем:
1. О. Кей – 15.62;
2. Оксана Корнят – 18.95 (обидві „Ч. Січ“).
50 метрів вільним стилем:
1. А. Сенторе – 34.15;
2. В. Вовк – 35.56;
3. О. Кей – 37.36 (усі „Ч. Січ“).
25 метрів горілиць:
1. А. Сенторе („Ч. Січ“) – 18.78;
2. В. Вовк – 18.97 („Ч. Січ“);
3. Христина Шарабун (СУМ) – 21.06.
25 метрів грудним стилем:
1. Д. Орос („Ч. Січ“) – 22.15;
2. О. Корнят („Ч. Січ“) – 23.28;
3. Х. Шарабун (СУМ) – 24.48.
25 метрів метеликом:
А. Сенторе („Ч. Січ“) – 17.15;
2. О. Кей („Ч. Січ“) – 18.40;
3. В. Вовк („Ч. Січ“) – 18.81.
Естафета 4х25 метрів вільним стилем:
А. Сенторе, О. Кей, Д. Орос, В. Вовк („Ч. Січ“) – 1:08.88.

Хлопці віком 13-14 років

100 метрів змінним стилем:
1. Павло Козак („Ч. Січ“) – 1:21.00.
50 метрів вільним стилем:
1. П. Козак („Ч. Січ“) – 30.65;
50 метрів грудним стилем:
1. П. Козак („Ч. Січ“) – 40.00.

Дівчата віком 13-14 років

100 метрів змінним стилем
1. Олександра Лемеха („Ч. Січ“) – 1:38.06;
2. Мая Лопатинська („Ч. Січ“) – 1:38.65.
100 метрів вільним стилем:
1. О. Лемеха („Ч. Січ“) – 1:32.97.
50 метрів горілиць:
1. С. Поліщук – 48.37;
2. М. Лопатинська – 58.44 (обидві „Ч. Січ“).
50 метрів метеликом:
С. Поліщук („Ч. Січ“) – 49.83.

(Закінчення на стор. 25)

Ліґа Европи: українці продовжують змагання

Визначилися всі учасники та групи групового равнду чемпіонату Ліґи Европи. Україну представляють „Динамо“ (Київ), „Металіст“ (Харків) і „Ворскла“ (Полтава). Суперниками українських команд 6 групах стали: „Ворскла“ – „Копенгаґен“, Данія, „Стандард“, Франція, „Гановер“, Німеччина, „Динамо“ – „Бешикташ“, Туреччина, „Сток-Сити“, Англія, „Макабі“, Ізраїль, „Металіст“ – „Алкмар“, Голяндія, „Аустрія“, Австрія, „Мальме“, Швеція.

Останні кваліфікаційні змагання чемпіонату Ліґи Европи закінчилися з такими вислідами:
„Динамо“, Київ – „Сток-Сити“, Англія 1:1
„Копенгаґен“, Данія – „Ворскла“ 1:0
„Аустрія“, Австрія – „Металіст“ 1:2

13 вересня в Портуґалії, на стадіоні „Драгао“ донецький „Шахтар" програв у першій турі групового турніру Ліґи чемпіонів португальського „Порто“ з рахунком 2:1. „Шахтар“ першим забив ґоль через помилку воротаря господарів, але потім отримав два ґолі в свої ворота.

Гра у відповідь з цією командою відбудеться 23 листопада.

„Шахтар“ також гратиме у цьому турнірі з командою „Зеніт“, Росія, 19 жовтня і 1 листопада, з командою АПОЕЛ (скорочення назви Атлетичного футбольного клюбу Нікозії), Греція, 29 вересня і 6 грудня. *(„Чемпіон“)*

Календар змагань Ліґи Европи

29 вересня	„Металіст“ – „Алкмар“
	„Ворскла“ – „Гановер“
	„Макабі“ – „Динамо“
3 листопада	„Ворскла“ – „Стандард“
	„Бешикташ“ – „Динамо“
	„Металіст“ – „Мальме“
30 листопада	„Металіст“ – „Аустрія“
	„Ворскла“ – „Копенгаґен“
	„Сток Сити“ – „Динамо“
14-15 грудня	„Динамо“ – „Макабі“
	„Гановер“ – „Ворскла“
	„Алкмар“ – „Металіст“

Невмирущий гумор Остапа Вишні

28 вересня виповниться 55 років з дня смерти колишнього в’язня сталінських таборів, видатного українського письменника-гумориста Остапа Вишні (Павла Губенка).

Майбутній славетний письменник-гуморист Павло Губенко народився 1889 року на хуторі Чечва біля містечка Ґрунь (нині Сумської области) у селянській родині. Хутір той був на землях поміщика фон Рота, у якого й служив батько Михайло Губенко, відставний вояк.

П. Губенко у 1920-ті роки згадував: „Віддали мене в школу рано. Не було, мабуть, і шести літ. Скінчив школу, прийшов додому, а батько й каже: „Мало ти вчився. Треба ще кудись віддавати...“. Повіз батько мене в Зінків, хоч і тяжко йому було тоді, бо вже нас було шестеро чи семеро, а заробляв він не дуже“ (навчання ж було платним). Примітимо, усього в родині Губенків народилося 16 дітей, і це певно вплинуло на раннє формування самостійности П. Губенка.

Зінківську двоклясну школу П. Губенко закінчив у 1903 році, отримавши свідоцтво, що, як він писав, „має право бути поштово-телеграфним чиновником“. Мати повезла його у Київ і віддала до військово-фельдшерської школи, бо батько, як колишній вояк, мав право в ту школу дітей оддавати на „казьонний кошт“.

Завершив П. Губенко курс навчання у 1907 році і, оскільки медична школа мала військовий напрямок, юнака було спрямовано працювати фельдшером у 168-му Миргородському піхотному полку, який тоді стояв у Києві.

У Першій світовій війні полк участь брав, але П. Губенко на той час вже змінив місце роботи з військового на цивільне – почав працювати у залізничній лікарні, що була розташована неподалік Лук’янівки. Втім, на той час П. Губенко вже починав розуміти, що призначенням його життя є не практична медицина, а гуманітарний напрямок, зокрема словесність. Санітарна управа Міністерства шляхів Української Народної Республіки (УНР) містилася в тій же будівлі залізничної лікарні, тож в кінці 1917 року П. Губенко безболісно перейшов працювати туди, змінивши лише поверх. Тоді ж, восени 1917 року, він був прийнятий до Київського університету, на історико-філологічний факультет.

Про себе у ті буремні часи Остап Вишня з гумором згадував у нарисі „Моя автобіографія“, який було надруковано 1927 року:

„Як ударила революція – завертівся. Будував Україну. Бігав з Центральної ради в університет, а з університету в Центральну раду. Тоді до св. Софії, з св. Софії до „Просвіти“, а з „Просвіти“ – на мітинґ, з мітинґу – на збори... Хотілося, щоб і в війську бути, і в парляменті бути, і в університеті бути, і по всіх комітетах бути, і на національний фонд збирати, і пісень співати. Та куди вам? Де співають, там і я! Де говорять, там і я! Де засідають, там і я! Державний муж, одне слово“.

Навчання в університеті П. Губенко полишив у зв’язку з евакуацією Міністерства шляхів УНР, в тому числі його санітарної управи, до Кам’янця-Подільського. З 1918 року П. Губенко був мобілізований до Армії УНР, у медичні частини. Він працював у потягах, завалених хворими на тиф. В 1919 році він уже був в ранзі начальника медично-санітарного управління Міністерства залізниць УНР, тобто у його розпорядженні були всі залізничні шпиталі, в яких лежали хворі вояки Української Галицької Армії та Армії Української Народної Республіки. У Кам’янці-Подільському, в газеті „Народна воля“, 2 листопада 1919 року він опублікував перший сатиричний твір „Демократичні реформи Денікіна (Матеріялом для конституції бути не може)“ за підписом „Павло Грунський“. Тоді ж П. Губенко розпрощався з медициною і став співробітником спочатку газети „Народна воля“, а потім „Трудової громади“.

Остап Вишня (Павло Губенко)

У цих газетах П. Губенко надрукував 21 гумористичну статтю. В деяких статтях час від часу спливав медичний досвід П. Губенка.

На початку 1920 року П. Губенко повернувся до Києва і, маючи вже деякий журналістський досвід, влаштувався працювати мовним редактором у видавництво „Книгоспілка“. В жовтні 1920 року він був заарештований за службу в УНР і позбавлений волі „до повного закінчення громадянської війни“. У 1921 році його визволив Микола Скрипник, який читав гуморески П. Губенка в офіційних виданнях УНР.

У квітні 1921 року він став працівником республіканської газети „Вісті ВУЦВК“, яку редагував Василь Блакитний, а кількома місяцями пізніше – відповідальним секретарем „Селянської правди“, яка виходила за редаґування Сергія Пилипенка.

У цій газеті 22 липня 1921 року під фейлетоном „Чудака, їй-богу!“ вперше з’явився підпис „Остап Вишня“. Тоді ж гумориста був запрошений до співробітництва в журнал „Червоний перець“, який почав виходити 1922 року.

Окремими виданнями було видруковано понад 150 окремих невеличких книжечок. Виходили одна за одною збірки усмішок письменника, у яких Остап Вишня опублікував загалом понад 2,500 творів.

У 1932 році Державне політичне управління (ҐПУ) України отримало з Москви завдання винищити „український буржуазний націоналізм“. Було заарештовано літераторів, що належали до Спілки селянських письменників „Плуг“ на чолі з С. Пилипенком. Хоча Остап Вишня до жодної з політичних партій не належав, його звинуватили у „приналежності до української контрреволюційної організації, яка намагалася повалити Радянську владу збройним шляхом, організовувала терористичні акти і готувала вбивство партійного керівника Павла Постишева“.

25 грудня 1933 року його заарештували. Вирок: найвища міра соціяльного захисту – розстріл. Проте на судовому засіданні 3 березня 1934 року колеґія ҐПУ замінила розстріл 10 роками

(Закінчення на стор. 25)

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, серпень 2011 р.

100 дол.	Дармохвал Микола	Bridgewater, NJ
	Козіцькі Анна і Володимир	Yonkers, NY
	Самотулка Дарія в пам’ять Володимири Васи-лишин – „Міри Гармаш“	Hillsborough, NJ
50	Андрусяк Марія	Warren, MI
	Байлаки Анна і Роман	Mattituck, NY
	Бардин Ігор	Toronto, ON, Canada
	Яхторович Романа в пам’ять Мирослави Сопілки	Chicago, IL
	о. Подгурець Григорій	Silver Spring, MD
45	Добчанський Юрій	Silver Spring, MD
	Лучка Йосип	Hartford, CT
	Олиник Степан	Washington, DC
	Почтар Людмила	Scotch Plains, NJ
	Пугач Ігор	Macungie, PA
30	Фолтин Оксана	Covington, CA
25	Фесенко-Вена Таня	West Orange, NJ
	Гладилович Адольф	Montreal, QC, Canada
	Кавка Володимира	Drexel Hill, PA
	Кульчицький Юрій	N. Royalton, OH
	Мартинів Михайло	Chicago, IL
	Мірчук Микола	Livingston, NJ
	Позначівська Володимира	Toronto, ON, Canada
	Прокопович Ірıней	Calabasas, CA
	Зайло Еміль	Kissimmee, FL
20	Тимяк Марія	North Port, FL
	Бобиляк Галина	Clifton, NJ
	Ґонзалес Люба	Lynbrook, NY
	Копистянський Ярослав	East Northport,NY
	Король Дмитро	Oshawa, ON, Canada
	Коваль Галина	East Hampton, MA
	Марущаки Ольга і Ілько	Dearborn Heights, MI
	Мосійчук Аскольд	Clearwater, FL
20 дол.	Пастернак Ольга	Lincoln Park, NJ
	Питель Петро	Twin Lakes, WI
	Швець Федір	Roseville, CA
	УНС, Округа Клівленд	Cleveland, OH
15	Ханас Петро	Oak Lawn, IL
	Худовська Валентина	Wethersfield, CT
	Федоренко Євген	Morris Plains, NJ
	Голик Володимир	Toronto, ON, Canada
	Іванів Наталія	Chicago, IL
	Коваль Анна	Warren, MI
	Леськів Марія	Philadelphia, PA
	Ликтей Ярослав	Whitesboro, NY
	Мусій Юрій	Etobicoke, ON, Canada
	Оберишин Ярослав	Jamaica, NY
	Щерба Анґелина	Philadelphia, PA
	Сиґіда Наталія	East Hanover, NJ
	Шумська Марія	Philadelphia, PA
	Тунь Володимир	Wood Dale, IL
10	Білецький Володимир	St. Paul, MN
	Блашків Наталія	Cleveland, OH
	Гевко Любомир	Clarkston, MI
	Гуль Юлія	Trenton, NJ
	Гурський Петро	Cheltenham, PA
	Канівець Юрій	Southington, CT
	Копельзів Василь	Columbus, OH
	Кулинич М.	Jackson Heights, NY
	Кусів Ольга	Port Charlotte, FL
	Леуш Анна	Clifton Park, NY
	Лушняки Ольга і Микола	Chicago, IL
	Литвинишин Йосиф	Hinsdale, IL
	Олійник Анна	Philadelphia, PA
	Підлетейчук Микола	Grosse Pte Wood, MI
	Пєкна Наталія	New Haven, CT
	Пільгуй Дмитро	Philadelphia, PA
	Риндич Володимир	Philadelphia, PA
10 дол.	Самотулка Дарія	Hillsborough, NJ
	Савчук Іван	Philadelphia, PA
	Семущак Степанія	Woodside, NY
	Старущак Францес	Welland, ON, Canada
	Тимчишин Романа	Loudonville, NY
	Захаріясевич Віра	Wethersfield, CT
5	Бойчук Анна	Bernardsville, NJ
	Бурдин Лев	Middle Village, NY
	Дудинський Дмитро	Minneapolis, MN
	Ґампат Михайло	Montreal, QC, Canada
	Ільчишин Василь	Parma, OH
	Іваницький Ігор	Warren, MI
	Копаниця Макар	Trenton, NJ
	Коверки Олександра і Олег	Chicago, IL
	Кравчук Анна	Holmdel, NJ
	Лащук Ірина	Woodstock, GA
	Лещишин Михайло	Kent, WA
	Лиси Ірина і Мирон	La Jolla, CA
	Новосад Олександер	Daytona Beach, FL
	Остапюк Евфрозина	South Haven, MN
	Постоловський Йосиф	Warren, MI
	Ровенко Віра	North Port, FL
	Рожок Степан	Philadelphia, PA
	Савка Ярослав	Sterling Heights, MI
	Сікора Ніна	Parma, OH
	Тарасюк Степан	Stratford, CT
	Тритяк Ольга	Matawan, NJ
	Гошуляк Остап	Toronto, ON, Canada
	Разом:	**1,820 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

УПРАВА
УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК У США

висловлює щиру подяку всім членам та доброчинцям, які надіслали або залишили у своїх заповітах пожертви на різні академічні фонди, в знак пам’яти людям, що відійшли, і тим підтримали наукову та видавничу працю Академії. Поданий нижче список включає суми отримані на протязі року, ***від липня 2010 р. до серпня 2011 р.***

СВІТЛОЇ ПАМ’ЯТИ РІДНИХ ТА ДРУЗІВ:

У світлу пам’ять батьків Е. та В. Боженків

від Святослава Боженка	$4,000.00

У світлу пам’ять Мирослава Зєлика

від дружини Ірени Зєлик	500.00

У світлу пам’ять матері Зіни

від Оксани Баб’юк	100.00

У світлу пам’ять батьків Марусі та Юрія Лавріненко

від Лариси Лавріненко, на фонд ім. Юрія Лавріненка	200.00

У світлу пам’ять Левка Майстренка

від Лариси та Володимира Лисняків	100.00
від Аіди та Євгена Федоренків	50.00
від Надії та Мирослава Шмігель	50.00
від Оксани Лобачевської	50.00
від Лідії та Петра Китастих	50.00

НА ІМЕННІ ФОНДИ:

Фонд Володимира Міяковського

від Ади Кулик	1,000.00

Фонд імени Фундації Івана Багряного

від Фундації ім. Багряного	1,000.00

Фонд імени Григорія Костюка

від сина Теодора Костюка	1,000.00

Фонд Володимира Винниченка

від Теодора Костюка	250.00

Фонд імени Юрія Шевельова

від Теодора та Олександри Костюків	200.00

НА ФОНД ВІДНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ШЕВЧЕНКОЗНАВСТВА

Кулик, Ада	2,000.00
Боженко, Святослав	2,000.00
Процик, Анна	1,000.00
Костюк, Теодор	500.00
Фундація ім. Багряного	300.00
Булгак, Олена	300.00
Лешко, Алла та Ярослав	250.00
Бігун, Ярослав	200.00
Міщенко, Михайло	200.00
Радиш, Оксана	200.00
Смолянський, Олесь	200.00
Гайда, Ігор	100.00
Качор, Богдан	100.00
Коваленко, І.	100.00
Кузмич, Валентина	100.00
Лисняки, Лариса та Володимир	100.00
Матули, Ольга та Петро	100.00
Мац, Роман	100.00
Невмержицька, Наталія	100.00
Рудницький, Леонід	100.00
Хомяк, Роман	100.00
Бачинська, Марія	50.00
Даниленко, Наталія	50.00
Домбровський, Олександер	50.00
Дячук, Уляна	50.00
Гайовий, Федір	50.00
Гурський, Петро	50.00
Криволап, Юрій	50.00
Француженко, Ярослава	50.00
Штогрин, Дмитро	50.00
Мичковський, Любомир	40.00
Грицак, Петро	25.00
Преско, Валентина	25.00
Ґелета, Богданна	20.00
Максим’юк, Степан	20.00
Лаврін, Микола	15.00
Бродин, Богдан	10.00

ЗАПОВІТИ:

від Тамари Мриць	10,000.00
від М. Пирського (прихід з будинку)	10,000.00

ДОБРОЧИНЦІ:

Бігун, Ярослав	1,000.00
Кулик, Ада	1,000.00
Кіпа, Альберт	500.00
Склепкович, Таня та Олег	500.00
Смолянський, Олесь	450.00
Мирошниченко, Мирослава	400.00
Свечковська, Галина	400.00
Ґермак, Орися та Богдан	300.00
Лімонченко, Валентина	300.00
Трухлий, Юрій	300.00
Трухлий, Василь	300.00
Самопоміч, SUMA FCU-Yonkers	250.00
Петришин, Володимир	250.00
Карк, Іван	200.00
Лавріненко, Лариса	200.00
Лешко, Алла та Ярослав	200.00
Міщенко, Михайло	200.00
Романюк, Анатоль	200.00
Заковоротні, Люба та Іван	150.00
Кузьмич, Валентина	150.00
Сороковський, Андрій	150.00
Байлак, Анна та Роман	100.00
Біланюк, Лариса	100.00
Галів, Микола	100.00
Гнатенко, Ольга та Мирон	100.00
Гумецька, Ася	100.00
Гурський, Петро	100.00
Данко, Осип	100.00
Дикий, Дарія	100.00
Дячук, Уляна	100.00
Карпинич, Володимир	100.00
Коропецький, Іван	100.00
Корсун, Віра	100.00
Кохан, Іван	100.00
Крамаренко, Марія	100.00
Левицький, Юрій	100.00
Лисняки, Лариса та Володимир	100.00
Марків, Богдан	100.00
Матули, Ольга та Петро	100.00
Мац, Анна та Роман	100.00
Мостович, Леонід	100.00
Невмержицька, Наталія	100.00
Процик, Анна	100.00
Strand, Bonnie	100.00
Щур, Олександра	100.00
Білінський, Ярослав	75.00
Davis, Robert	75.00
Кап, Жан Пієр	75.00
Кицюк, Марія та Ярослав	75.00
Бабюк, Оксана	50.00
Воловодюк, Володимир	50.00
Гаюк, Гліб та Кальтенбахер,Тамара	50.00
Зєлик, Ірена	50.00
Іллюк, Зіна	50.00
Качор, Богдан	50.00
Кривонос, Володимир	50.00
Кульчицький, Юрій	50.00
Лютер, Михаель	50.00
Мезенцев, Володимир	50.00
Мичковська, Любомира	50.00
Мороз, Осип	50.00
Небеш, Орест	50.00
Пазуняк, Наталія	50.00
Росандич, Катерина	50.00
Ткач, Вірляна	50.00
Ткач, Роман	50.00
Черні, Алла та Ігор	50.00
Шевченко, Люба	50.00
Шуль, Андрій	50.00
Маркевич, Наталія	40.00
Гайовий, Федір	30.00
Бутович, Тетяна	25.00
Бринь, Оксана	25.00
Дженінгз, Марія	25.00
Доценко, Андрій	25.00
Титла, Богдан	25.00
Ференцевич, Христина	25.00
Ґелета, Богданна	20.00
Добровольська, Лідія	20.00
Лимаренко, Павло	20.00
Лобай, Іван	15.00
Варварів, Олена	10.00
Тонкошкур, Лана	10.00

Кожному зокрема, згаданому вище, висловлюємо щиру подяку за матеріяльну, а тим самим, і моральну підтримку УВАН, за розуміння важливости нашої праці, за участь у наших досягненнях.
Будемо дуже вдячні за вашу щедрість у майбутньому.

THE UKRAINIAN ACADEMY
of ARTS *and* SCIENCES *in the* U.S., INC.
206 West 100th Street
New York, NY 10025-5018

Життя, повністю віддане дітям

21 липня родина, близькі, численні друзі, українська громада провели в останню путь багатолітнього директора Школи українознавства в Пасейку, Ню-Джерзі, Стефанію Квасовську. Майже на 100 років проліг її життєвий шлях, сповнений постійною працею і любов'ю до родини, українських дітей, громади та України. До 100-ліття С. Квасовська не дожила рівно чотири місяці, відійшовши в інший світ 11 липня.

С. Квасовська народилась 11 листопада 1911 року, недалеко від Золочева, на Львівщині, в свідомій українській сім'ї. Вчилась вона в Золочівській гімназії. Була членом хору, створеного в гімназії.

Одночасно С. Квасовська вчилась грати на скрипці у відомого музиканта Василя Безкоровайного. В цьому вона досягла певних успіхів і під час художніх виступів грала на скрипці в складі оркестри. Крім того С. Квасовська цікавилась малюванням, особливо любила малювати квіти.

Цю любов вона зберегла протягом всього життя – в її квартирі до останнього часу можна було бачити картини, створені нею. На все життя вона зберегла любов до природи, до землі, біля її будинку постійно росли квіти, які нагадували їй про Україну.

Закінчивши гімназію, С. Квасовська відразу ж почала працювати вчителем школи в селі Зозулях, на Львівщині. Обравши шлях вчителя, вона ще не знала, що цей вибір зроблений на все життя.

Напередодні Другої світової війни С. Квасовська вийшла заміж, в неї народилась дочка Христина. Проте сімейне щастя тривало недовго, почалась війна, події якої розкидали сім'ю, змінили життя. Рятуючись від війни, С. Квасовська разом з тисячами українців, була змушена разом з хворою мамою і малою дитиною вирушити на Захід і назавжди покинути рідну землю.

С. Квасовська зупинилась в селі Глибогори в Карпатах, де деякий час працювала вчителем у місцевій школі. Наближення лінії фронту змусило рухатись далі на захід, до Цуфенгавзену в Німеччині, де в таборі для переміщених осіб вона перебувала до 1949 року, коли сім'я дістала дозвіл виїхати до США на кораблі разом з іншими біженцями, серед яких була давня подруга Люба Гірняк. 15 травня 1949 року сім'я С. Квасовської прибула до Бостону і оселилася в Пасейку.

У 1950 році до Кліфтону, Ню-Джерзі, прибув колишній отаман січових стрільців д-р Никифор Гірняк. Він зрозумів потребу в організації української школи в Пасейку і взявся за її створення. В кінці 1951 року Н. Гірняк запропонував С. Квасовській працювати вчителем молодших кляс. Н. Гірняк був директором „Рідної школи" з 1951 до 1958 року, потім директором школи стала С. Квасовська, яка працювала на цій посаді до 2001 року.

За ці роки школа переживала різні часи. Зросла кількість учнів, їх число доходило до 250, школа поповнилась новими вчителями. І сьогодні в школі зберігаються методичні розробки і матеріяли, копії і зразки документів, підготовлених С. Квасовською. Вона вміла підтримувати дисципліну в школі, рішуче припиняла спроби втручань в навчальний процес.

Передавши школу новому директорові, С. Квасовська продовжувала опікуватись нею. В 2001-2005 роках вона працювала дорадником і членом управи Шкільної ради, надавала директорові школи постійну методичну допомогу і практичні поради. Вона постійно відвідувала лекції вчителів, з їх наступною детальною аналізою і обговоренням, вчила вчителів, як краще їх проводити, передавала їм свій досвід. Щорічно була адміністратором вчительського семінару, який Шкільна рада проводила на Союзівці.

Крім професійної праці, С. Квасовська протягом багатьох років брала активну участь в житті української громади. З нагоди 50-ліття святкування Пласту в Пасейку С. Квасовська була нагороджена найвищою відзнакою „Вічний вогонь". Також плідно і самовіддано вона працювала в Союзі Українок Америки. В травні цього року на черговій конвенції СУА С. Квасовська була нагороджена Почесною грамотою за 50-літню працю в цій організації.

Св. п. Стефанія Квасовська

Дирекція, вчителі Школи українознавства в Пасейку, учні, колишні випускники школи, друзі, вся українська громада Пасейку, Кліфтону і околиць висловили своєму директорові, вчителеві, вихователеві, другові свою любов, пошану і визнання її заслуг перед громадою, а її рідним – глибоке співчуття в зв'язку з утратою.

Нехай пухом буде їй далека від України земля Америки.

Володимир Кривоніс,
Кліфтон, Ню-Джерзі

Висліди...

(Закінчення зі стор. 21)

Хлопці віком 15 років і старші:

50 метрів вільним стилем:
1. Стефан Олесницький („Ч. Січ") – 30.75;
2. Данило Сенторе („Ч. Січ") – 31.25.

100 метрів змінним стилем:
Д. Сенторе – 1:23.53.

100 метрів вільним стилем:
1. С. Олесницький („Ч. Січ") – 1:13.41.

50 метрів горілиць:
1. С. Олесницький („Ч. Січ") – 39.69.

50 метрів грудним стилем:
1. Д. Сенторе („Ч. Січ") – 42.54.

Естафета 4х50 метрів змінним стилем:
Д. Сенторе, С. Олесницький, П. Козак (усі – „Ч. Січ") – 2:32.72

Дівчата віком 15 років і старші

100 метрів змінним стилем:
1. Леся Олесницька („Ч. Січ") – 1:18.51;
2. Каміль Бабяк (СУМ) – 1:22.89;
3. Катерина Ноженко („Ч. Січ") – 1:34.61.

50 метрів вільним стилем
1. Л. Олесницька („Ч. Січ") – 32.56;
2. О. Тенюх (СУМ) – 40.48.

100 метрів вільним стилем
1. Л. Олесницька („Ч. Січ") – 1:11.28;
2. Меліса МкФіліпс („Ч. Січ") – 1:26.43.

50 метрів горілиць:
1. К. Бабяк (СУМ) – 38.66;
2. М. МкФіліпс („Ч. Січ") – 49.60.

50 метрів грудним стилем:
1. О. Тенюх (СУМ) – 49.57;
2. К. Ноженко („Ч. Січ") – 50.87.

50 метрів метеликом:
1. К. Бабяк (СУМ) – 34.53;
2. К. Ноженко („Ч. Січ") – 43.63.

Естафета 4х50 метрів змінним стилем:
1. М. МкФіліпс, Л. Олесницька, К. Ноженко, С. Поліщук (усі – „Ч. Січ") – 2:51.91;
2. М. Лопатинська, О. Лемеха, О. Корнят („Ч. Січ") – 2:91.34.

Кінцева підсумкова табеля змагань:

1.	„Ч. Січ", Випані	– 241 точок
2.	Збірна СУМ	– 50
3.	Збірна Пласту	– 19
4.	УСО „Тризуб"	– 17

Невмирущий...

(Закінчення зі стор. 23)

ув'язнення у виправно-трудовому таборі.

Остап Вишня відбував покарання в Ухті (Республіка Комі), на руднику Еджит-Кирта.

Як пише Мар'яна Євтушенко, онука Остапа Вишні, його дружина красуня-акторка Варвара Маслюченко отримала права відбувати термін поруч з чоловіком. Вона оселилася в маленькому містечку поруч з табором, але бачитися з П. Губенко практично не могла, лише листувалася. В 1934 році перервалося й листування (на п'ять років), але вона продовжувала чекати чоловіка.

1943 року Особлива нарада при Народному комісаріяті внутрішніх справ СРСР розглянула справу П. Губенка і знизила покарання до фактично відбутого. Письменника перевезли до Бутирської тюрми в Москві й 3 грудня 1943 року Остап Вишня вийшов на волю. Кремлівські ідеологи мали намір використати вплив на „народні маси" церковних діячів і представників культури, які набули авторитету і навіть слави ще до початку війни.

Остап Вишня повернувся до українського читача, надрукувавши 26 лютого 1944 року в газеті „Радянська Україна" усмішку „Зенітка". Письменник повертався до людей, не втративши гідности у засланні.

Після війни вийшли його численні збірки, а в 1975 році у видавництві „Дніпро" – твори в п'яти томах. У передмові, яку склав Федір Маківчук, про трагічні роки в житті літератора говорилося вкрай обережно: „На жаль, на кілька років у творчості Остапа Вишні сталася перерва". Отак сама по собі сталася!

Остап Вишня закінчив земний шлях 28 вересня 1956 року, коли повернувся з місячного творчого відрядження на Херсонщину, де набирав матеріяли до нової книги. Він похований на Байковому цвинтарі у Києві.

Особливості своєрідного творчого методу Остапа Вишні – у багатстві відтінків та барв комічного, сатири і гумору, у чудовій народній мові (вважав себе у цьому учнем Агатангела Кримського і Модеста Левицького).

Остап Вишня, за сутністю, це останній клясик українського народного гумору XX ст., бо, крім Павла Глазового, Андрія Грохи та ще кількох літераторів, гумор в Україні набуває рис космополітичности, інтеґрації з російським гумором. У більшості творів, навіть написаних українською мовою, переважає характерний „одеський", тобто єврейський, гумор.

Остап Вишня успішно розвивав традиції української народної творчости, методи клясиків, тісно пов'язаних з Україною, таких як Тарас Шевченко, Іван Франко, Іван Котляревський, Микола Гоголь, Лесь Мартович та інших.

Комуністична влада СРСР не пробачила П. Губенкові його любови до України, до української мови, його сміхотливого слова, правдивої й щедрої душі.

У Великій радянській енциклопедії, інших довідниках, навіть в „Українському радянському енциклопедичному словнику" (1987) він не згадується. Досі в Києві не створено музею великого гумориста.

На видання книги, в якій зібрані унікальні архівні документи та листи з табору, от вже 20 років держава не має грошей.

Проте у 1991 році на Київській кіностудії ім. Олександра Довженка було створено фільм „Із житія Остапа Вишні", головну ролю в якому зіграв Богдан Ступка.

Унікальна постать Остапа Вишні назавжди залишиться у пам'яті українців завдяки життєстверджуючому оптимізмові та вірі в те, що наша нація повинна мати кращу долю.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Українські...

(Закінчення зі стор. 15)

банниці.

Зв’язки між двома виноробними реґіонами обіцяють бути перспективними і плідними. У 2011-2012 роках винзавод „Коблево", який щомісяця виготовляє понад 1 млн. пляшок вина, плянує розширити виноградники, збільшити виробничі потужності, впровадити технологічні новації, зокрема відновити для зберігання і витримування марочних вин старі діжі в підвалах, закладені ще 1973 року.

Співпраця з французькими виноробами піде на користь українському підприємству. У Божоле виготовляють вина у 10 разів більше, ніж у Коблево.

А що вже казати про досвід. Підприємство в українському містечку відкрилося 1982 року і переробляло місцевий виноград для інших підприємств, а з 1998 року почало розлив вина з власного виноматеріялу.

На урочистому вічу з нагоди відкриття стели генеральний директор асоціяції виноробів „Божоле" Жан Буржад сказав:

„Обидва реґіони є популярними у своїх країнах центрами натурального виноробства, спеціялізуються на виробництві молодих ординарних вин. Символічним є й те, що Коблево і Божоле розташовані на одній широті – 46-ій паралелі. Мені дуже сподобалися вина „Коблево". Це чудове поєднання щедрости природи і професіоналізму виноробів".

На запрошення керівництва компанії „Національні алкогольні традиції" я побував разом з іншими журналістами в Коблеві, деґустував місцеве вино і засвідчую: воно чудове. 2010 року торговельна марка „Коблево" була відзначена ексклюзивною нагородою „Лідер 10-ліття" як провідний бренд українського натурального виноробства. А цього року на деґустаційному конкурсі міжнародної виставки „Продекспо-2011" вермут „Палома", вироблений на цьому винзаводі, дістав найвищу нагороду – ґран-прі.

Виробництво на винзаводі майже безвідходне, адже з тієї маси, що залишається від винограду, виготовляють спеціяльну олію, яка широко використовується для косметичних потреб.

Усе ж був і сум за втратою власної ідентичности: напис на стелі чомусь зробили російською мовою.

Олександер Вівчарик на винному заводі в Коблеві.

Ділимося сумною вісткою, що 12 вересня 2011 р.
відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

МИХАЙЛО ШУМИЛО

нар. 19 лютого 1934 р. в Гродні, Білорусія.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві Непорочного Зачаття в Дітройті. Похований на цвинтарі Мт. Олівет.

В глибокому смутку залишилися:

дружина – Ірена з дому Григорчик
дочка – Наталія з мужем Кіт Слімен і дітьми Николею і Катею
син – Марко з дружиною Монікою і дітьми Християном і Софією
син – Роман
сестра – Данка з мужем Олександром і діти Віктор з дружиною Анджелою і дітьми Юліяном, Адріяном і Стефаном та Андрій з дружиною Лісою
сестра – Уляна з мужем Романом і дітьми Петром і Анею з мужем Романом
сестра – Зірка з мужем Романом та дітьми Павлом з дружиною Елисаветою, Танею і Мартою

ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Англії та Україні.

Вічна Йому Пам’ять!

---

29 КУРІНЬ УПС „СІРОМАНЦІ“
ділиться сумною вісткою з
членами Плем’я „СІРОМАНЦІ“
та друзями, що 5 серпня 2011 р.
відійшов у вічність

св. п.

РОМАН КАНЮКА

член Племені „СІРОМАНЦІ“.

Вічна Йому пам’ять!

Дружині Надії, синові Олегу та дальшій родині Покійного складаємо найщиріші співчуття.

Курінний Провід

В пам’ять покійного Романа 29 Курінь УПС „СІРОМАНЦІ“, як також родина і приятелі зложили 1,000 дол. на підтримку пластового табору „Вовча Школа“ та 1,000 дол. на Фонд Начального Пластуна на підтримку купна пластового дому в Рудках, Україна.

Із сумом сповіщаємо українську громаду,
що 17 вересня 2011 р. у Чикаґо
на 72 році життя відійшла у вічність

св. п.

МАРІЯ ПАКОШ
з дому КЛИМ

дочка Павла і Ольги.

Покійна все життя була свідомою українкою і людиною з великим щирим серцем.

Покійна залишила у глибокому смутку двох синів, ближчу і дальшу родину в Україні, а також найближчого приятеля.

Буде похована на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, поруч своїх батьків.

Вічна Її пам’ять!

В СЬОМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБЦІ

св. п. МАРІЇ РУСИНКО
з дому СОТОЦЬКА

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ
будуть відправлені 28 вересня 2011 р.

в церквах:
- **св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.;**
- **св. Анни у Варрінтон, Па.;**
- **в Кинашеві, Україна;**
- **в Аннотолі, Україна.**

У глибокому смутку залишились:

муж – ПЕТРО
сини – РОМАН з дружиною БАРБАРОЮ
– БОГДАН з дружиною ТАНЕЮ
– ОРЕСТ з дружиною ІРИНОЮ і доньками ТАТЬЯНОЮ і ОКСАНОЮ
сестра – ЛЮБА в Україні
кузини – МИКОЛА й ОЛЕКСАНДЕР
та ближча і дальша родина в Україні.

Приятелів і знайомих про молитви за спокій душі покійної МАРІЇ просить муж ПЕТРО з родиною.

Ділимося сумною вісткою, що 9 вересня 2011 р.
у Філядельфії відійшов у вічність на 91 році життя
наш найдорожчий МУЖ, ДЯДЬКО і ДІДУСЬ

св. п.

ВАСИЛІЙ ЯЦЕЧКО

ПАРАСТАС відбувся 12 вересня 2011 р. в похоронному заведенні Givnish Funeral Home, Levittown, Pa., а похоронні відправи відбулися 13 вересня в Українській православній церкві св. Покрови у Філядельфії та на цвинтарі Oakland Cemetery.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – МАРІЯ
племінники – ТИМОФІЙ МАРТИНЕНКО з родиною
– СТЕПАН МАРТИНЕКО з родиною
ближчі і дальші родичі та приятелі в Україні, Польщі й США.

Вічна Йому пам’ять!
